
Akbaba
— Bizim kızla nişanlısı, şu pahalılık geçer geçmez evleneceğiz, diyorlar...
— Anlaşıldıııı, evlenmeğe niyetleri yok!...

VAKIFLAR BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:

AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:

Selâmi M. YURDATAP

Abone: Senelliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8_10. Daire 3.

Telefon: 21811

Basıldığı yer:

ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

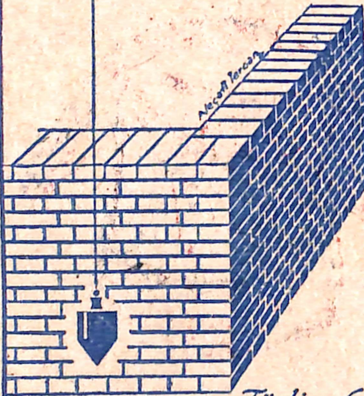
BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı

Ev hesabı

Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

Gece Gelen Adam!

BU KİTABI, DÜNYANIN EN MEŞHUR POLİS ROMANI MUHARRİRLERİ YAZMIŞTIR!

Şunu unutmayınız ki, Gece Gelen Adam, bir defa okunmakla doyulacak kitaplardan değildir!

9 AĞUSTOS SALI GÜNÜ ÇIKIYOR!

Akbaba - Aydabir Yayınları. — Fiyatı: 1 Liradır.

SAYI : 165 C.: 7 4 AGUSTOS 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Cenevre Konferansından bir sahne :

KILIBIK!

EVET, HAYIR!

DOLMABAHÇE Sarayı, temelinden çatısına kadar borçtur. Hem de millet kesesinden değil, yabancı kasasından alınma borç. Onu, Düyunu Umumîye artığı arasında Cumhuriyet çocukları bile ödedi.

Bu yüz karası beyaz âbideden saltanat memnundu, Bab-ı âlî mağrur.

Bir gün, Sarayı öven devrin Hariciye Nazırına tok sözlü bir sefir sormuş:

— Sizin bu saray, hangi kumaşı tezgâhlarında dokur, hangi gemiyi kızaklarından denize indirir, hangi muharebede pencerelerinden ateş eder?

Osmanlı Nazırı bu zalim şakaya cevap verecek tebessümü dudaklarında bulabilmiş mi? Bilmiyorum. Ama, Yüz yıl sonra, hâlâ benim yüzüm kızarıyor!

Bugün, iktidarın kurduğu fabrikalar, Dolmabahçe Sarayı değildir elbet: Onun makinelerinde, tezgâhlarında, köylünün pancarı şeker, pamuğu kumaş, toprağı çimento oluyor.

Çektiğimiz ve çekeceğimiz bütün sıkıntılarla bahtiyarız.

Bu uğurda her külfete, her mihnete, beş duygumuzun beş diliyle evet, evet, evet!

Gelelim madalyanın tersine:

Üsküdarda, Halk Partili vatandaşlar Lozan gününü kutlıyacaklarmış...

Lozan nedir? Yeni Türk devletini, dünyaya kabul ettiren andlaşma.. Onu imzalayan kim olursa olsun, Lozan zaferi büyük bir millet bayramıdır.

Üsküdar Kaymakamı elini kaldırıyor:

— Yeter!..

Isparta'da, C. H. P. kongresi varmış.

Gazetelerde, hem de muhalif, muvafık bütün gazetelerde okuduk: Daha sayın vatandaşlar diye söze başlarken bay komiser Kasım Gülek'in bileğine yapışıyor:

— İn aşağı!

Akşamları, iktidarın radyo konuşmalarını dinliyoruz, inkâr, inkâr, inkâr... Eski idare üç şeker fabrikası mı kurmuş:

— Kah, kah, kah!..

Dört çimento fabrikası mı yapmış,

— Kik, kih, kih!..

Beş dokuma fabrikası işletmiş?

Yine ağız dolusu kah kahlar ve kih kihler!..

Hele vatanı bölge bölge birbirine bağlayan demir ağlar, örümcek ağları kadar ehemmiyetsiz.

Pahalılık mı?.. Muhaliflerin işi!..

Darlık mı?.. Muhaliflerin oyunu!..

Sıkıntı mı?.. Muhaliflerin bozgunculuğu!

Birincisine nasıl:

— Evet, evet, evet!

Diye cevap verdikse, ikincisine de, sesimizin sıcak tonunu hiç değiştirmeden cevap verelim:

— Hayır, hayır, hayır!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Olaylar Alaylar

KARABORSA İLE MÜCADELE

RADYOLARA, sözlere, lâflara, ajanslara bakılırsa, ihtikârla, karaborsa ile mücadelede muvaffak olmuşuz. Kabzımallara karşı açtığı savaşı Belediye kazanmış. Ama gel gör, çarşı pazarda mücadeleyi, savaşı kimin kazandığı meydan da...

Hani ağzı burnu iç'nde kalmış yahudi kabadayısı anlatırmış:

— Erifin pestilini çikardım. Vurdum suratımı yumruğuna, vurdum suratımı yumruğuna... Vurdum yanağımı tokadına, vurdum yanağımı tokadına... Vurdum kıçımı tekmesine, vurdum kıçımı tekmesine... Erifin cani çıktı...

Bizim de karaborsa ile mücadelemiz, yahudi kabadayısının kavgasına benzemiyor mu?

— Vurduk suratımızı yumruğuna, vurduk kıçımızı tekmesine... Nihayet mücadeleyi kazan dık hamdolsun...

ZARARIN UCU

LOKANTADA karşılıklı yemek yiyorduk.

— Hilton'da şadırvan pavyonunda evvelce 125 kuruşa verdikleri kahveyi on liraya çıkarmışlar. Yani dedim, kimsenin gitmemesi için ne lâzımsa yapıyorlar.

Yemekten başını kaldırdı. Gayet üzgündü:

— Bunun ucu bana dokunuyor, dedi.

Acaba birdenbire çıldırdı mı, diye bir korku geçirdim. Ürküt memek için yavaş yavaş:

— Senin Hilton'la ne alış verişin var? diye sordum.

— Malûm ya, ben emekliyim, dedi, Hilton da Emekli Sandığının değil mi? Sonunda, zararın ucu bana dokunuyor.

KRAVAT

Hiltona kravatsız müşteri almıyorlarmış. Kravat olmayanlara da, kapıda kira ile kravat veriyorlarmış. Hilton'la memleket'mize pek çok şey, bu arada medeniyet te girdi. Tevekkeli eskiden kravata boşuna «medeniyet yuları» dememişler...

KOMBİNEZON

Yabancı kelimeler kullanmağa meraklı idi. Arkadaşına:

— Kombinezon ne demek? diye sordu.

O da:

— Münasebet... dedi.

O gece evlerinde misafir bulunduğu bir sırada, karısı hoşuna gitmeyecek bir hareket yapınca:

— Kombinezonsuz kadınsın vesselâm... dedi.

SATIŞ

Gazetelerde üç günde üç ayrı olay okudum. Fatih parkında bir delikanlı, güzel bir kadın görmüş yanında da bir erkek varmış. Kadının yanındaki erkek, delikanlıya:

— Kadını beğendin mi? Güzel mi? diye sormuş. Delikanlı da:

— Güzel!.. Allah bağışlasın!. demiş. Adam.

— İçin çektiyse ver on lira da götür, demiş. Delikanlı on lirayı vermiş, kadınla beraber bir sinema locasına girmişler.

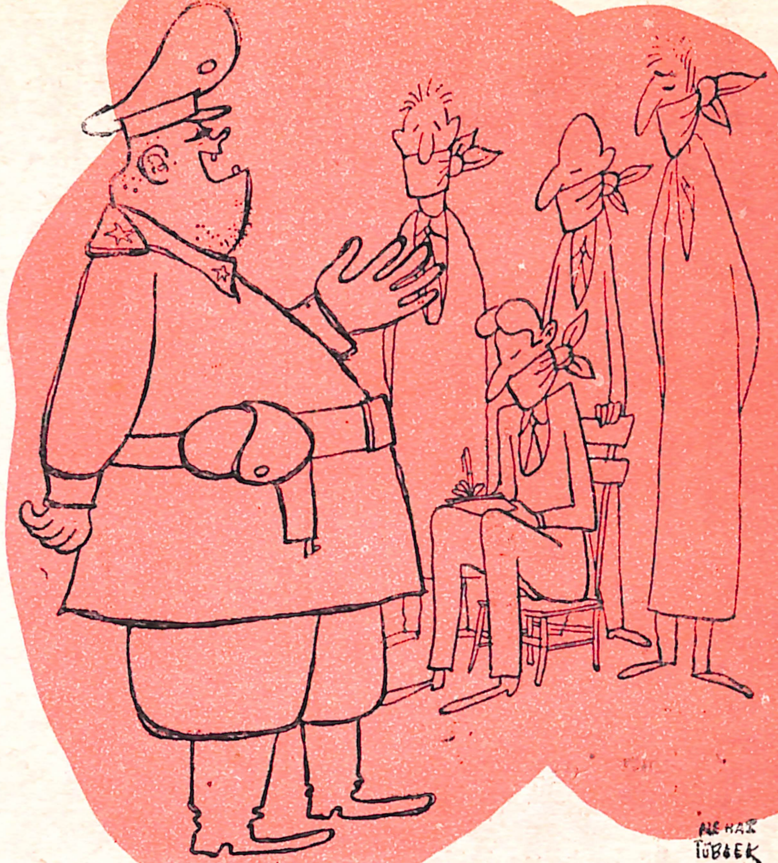
Sonradan, on lirayı alan adamın kadının kocası olduğu anlaşılmış...

Burada üç şey var: Satılan mal, kadın... Satıcı, koca... Alıcı da yabancı...

Gazetelerin yazdığı ikinci olay, Mardin'de olmuş. Bir delikanlı, hoşuna giden bir kızı babasından alıcı olmuş. Kızın babası, kızının her kilosuna 1000 lira istemiş. Kızı tartmışlar. 54 kilo 300 gram... Delikanlı 54 bin 300 lirayı saymış, kızı almış... Burda da üç şey var: Satılan mal, kız... Satıcı, baba.. Alıcı, koca...

Gazetede okuduğum üçüncü olay, Hilton'da geçiyor. Gecenin 12 sinden sabahın beşine kadar bir düğün yapılmış, 50 bin lira masraf edilmiş. Burda da üç şey var... Hayır hayır... yüksek sosyetenin bu olayını, yukardaki iki olayla birleştirmeyelim. Çünkü, yukardaki iki olay, Polis Haberleri sütununda, halbuki üçüncüsü Cemiyet Hayatı sütununda yer almıştır.

KRUŞEV'İN BASIN TOPLANTISINDA GAZETECİLER SUAL SORAMADILAR (Gazeteler)

Rusyada Basın toplantısı!..

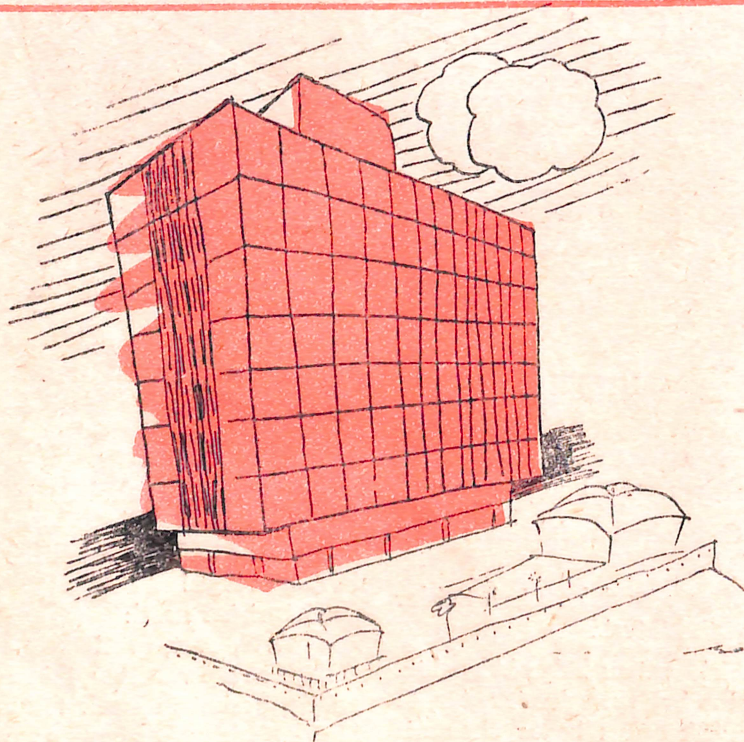
AŞK UĞRUNA..

Orta halli bir gençti. Sevdiği kızın babası da çok zengindi. Bir gün, sevgilisine hakiki aşkını ispat etmek için gidip onu babasından istedi. Civardaki bir parkta neticeyi sabırsızlıkla bekleyen genç kız, sevgilisinin bitkin ve üzgün bir haldo geldiğini görünce koşarak boynuna sarıldı:

— Anladım sevgilim. Herhalde babam hatırını kırdı.

Genç, içini çekti:

— Hatırımı değil, kemiklerimi kırdı...

MAL .... SAHİBİ

(Sadi Dinççağ)

Haftalık

HAYAT pahalı mı, değil mi? Paramızın değeri var mı, yok mu? Böyle şeylere karışmam. Yalnız karışmağa mecbur olduğum bir şey var: Evden her sabah ısmarlananları alamaz oldum. Evin nüfusu artmadı, mideleri genişlemedi. Kazancım azalmadı. Ne oldu, bilmem... Evden çıkarken her sabah not ettiriyorlar:

— Şeker lâzım, çay lâzım, kahve lâzım... Yağ al, sabun al!..

Maydanozu unutma!..

Mal fiyatlarına ayarlama yapıldıkça, ben de ısmarlananlardan indirme yapıyorum. Dün akşam, yalnız bir demet maydanoz alabildim. Onu da, muzaffer bir komutanın kılıcı gibi sallaya sallaya eve geldim.

Kimse halime inanmıyor. Evden:

— Bu kadar paraları ne yapıyorsun? diyorlar.

Siz Nazi Almanyasındaki tavuk vergisi hikâyesini bilir misiniz?

Bir Almanın çok büyük tavuk çiftliği varmış. Para sıkıntısı çeken Alman idaresinin maliye memurları birgün çiftliğe gelmişler. Adama sormuşlar.

— Bunlar ne?
— Tavuk...
— Ne yer bunlar?
— Buğday...
— Vaaaay!.. Demek sen cephede döğüşen kahraman askerlerimizin yiyeceğini tavuklara verirsin ha!.. yaz, yüz bin mark ceza...

Aradan on beş gün geçince, iki gestapo ile maliye memurları yine çiftliğe dayanmışlar.

— Bunlar ne?
— Tavuk...
— Kimin?
— Benim.
— Ne yer bunlar?
— Mısır...
— Vaaay!.. Demek sen cephedeki askerlerimizi besleyen mısırı tavuklara yedirirsin ha... yaz, iki yüz bin mark ceza...

Aradan bir ay geçmiş... yine çiftliğe dayanmışlar.

— Bunlar ne?
— Tavuk:
— Ne yer bunlar?
— Arpa...
— Vayyy!.. Demek sen, cepheye top taşıyan katırlarımızın yemini tavuklara yedirirsin ha. Yaz, üç yüz bin mark ceza...

Yine aradan bir zaman geçmiş. Gestapo himayesinde, maliye memurları gelmişler.

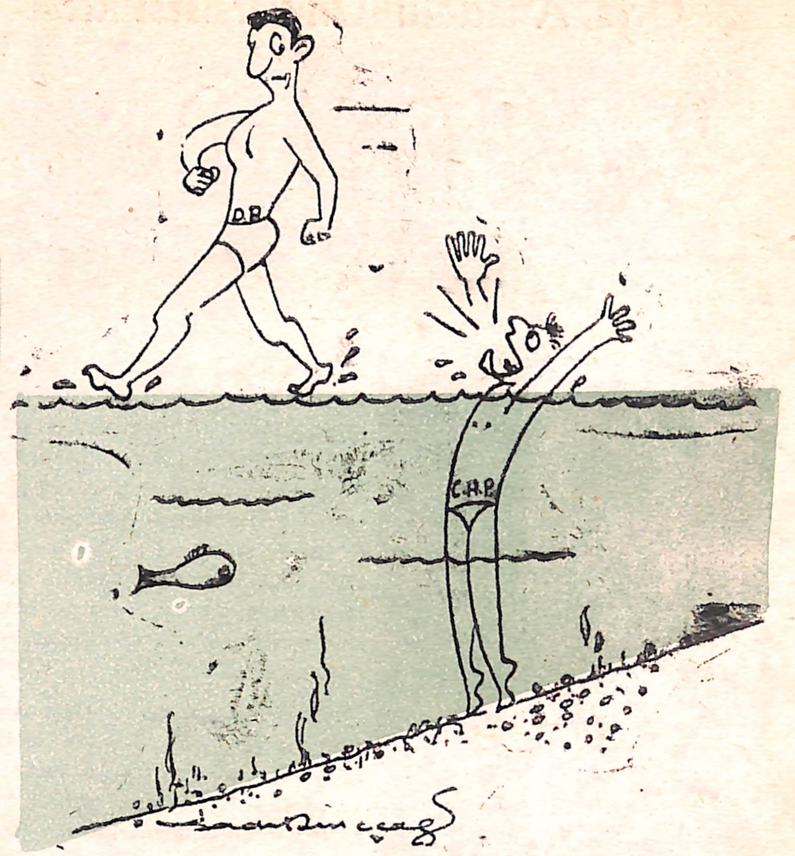
— Bunlar ne?
— Tavuk...
— Kimin?
— Benim.
— Ne yer bunlar?

Bu sefer çiftlik sahibi:

— Ben haftalıklarını ellerine veriyorum, demiş, onlar ne halt yerlerse yiyorlar...

Şimdi, ben de öyle yapıyorum. Aldın, almadından bıktım artık. Haftalıklarını ellerine veriyorum. Onlar istedikleri haltı yiyorlar...

SİYASÎ NUTUKLARDAN İLHAMLAR!
(Şadi Dinçcağ)

Yakın Tarihimiz

1839 dan sonra (Tanzimat devri) verilen bir nutuktan:

— Bugün çekilen sıkıntılar, eski idarenin takip ettiği yanlış siyasetin neticesidir. Dün...

★

1876 dan sonra (Birinci Meşrutiyet devri) verilen bir nutuktan:

— Hâlen çekmekte olduğumuz malî ve iktisadî buhran, eski idare zamanında takip edilen cehaletin bir neticesidir. Dünkü idarenin...

★

1908 den sonra (İkinci Meşrutiyet devri) verilen bir nutuktan:

— Bugünkü sıkıntımız müstebit Abdülhamit saltanatının keyfi idaresinin tabiî bir neticesidir. Devr-i sabık'ın...

★

1914 den sonra (Hürriyet ve İtilâf devri) verilen bir nutuktan:

— İttihat ve Terakki fırkasının memleketi ihtiraslı idaresi yüzündendir ki, bugün sıkıntı çekmekteyiz. Dünkü idarenin...

★

1923 den sonra (Cumhuriyet devri) verilen nutuktan:

— Bugün milletçe çektiğimiz sıkıntı, saltanat devrinin israfından ileri gelmektedir. Dünkü idare...

★

1950 den sonra (Demokrasi devri) verilen bir nutuktan:

— Bizden önceki diktatörlük devrinin, milleti tek şef zihniyeti ile idaresi yüzünden malî ve iktisadî sıkıntılar çekmekteyiz. Dünkü idare...

★

1990 dan sonra verilecek nutuktan:

— Eğer bugün millet sıkıntı çekiyorsa, bunun sorumlusu, eski idaredir. Çünkü bizden evvelki idarenin...

★

İşin iştir bu gidişle, uzun etme çapkın! «Doğacaktır sana vadettiği günler Hakkın.»

Pratik Hizmetçi

Sabahleyin vapuru kaçıracaktı. Hizmetçisine:

— Çabuk, Fatma, ayakkaplarımı getir, diye bağırdı.

Biraz sonra bayın iskarpinleri bağlanmış olarak geldi.

Telâş içindeki adam hiddetle bağırdı:

— Deli misin sen! Neye bağladın iskarpinleri?

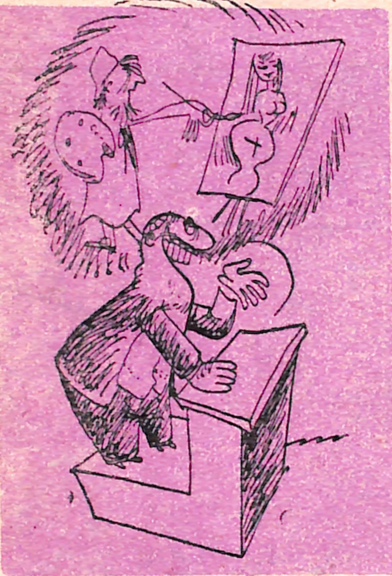
Fatma boynunu bükerek cevap verdi:

— Aceleniz olduğunu söylüyordunuz, ben de evvelden hazır olsun diye bağladım.

Orta Anadolu Üniversitesinde

Sanat Tarihi Dersi

Veren: Purefüsür Hıdır

Her ne kadar şimdilik «Doğu Üniversitesi», «Batı Üniversitesi», «Kuzey, Güney Üniversiteleri» gibi yüksek palitikadan bahsetmeye yer yoktur. Domates, patlıcan, çay, şeker politikasına dokunmak da tehlikeli olduğundan biz yine hükûmetimizin bu tatlı hayal âlemine kapılmayı, çarşı pazar politikasına saplanmaktan daha ucuz bulduk.

Aşağıdaki yazıda bir Orta Anadolu Üniversitesinde sanat tarihi kürsüsüne, araya taraya bulunan ve profesörlük pâyesi verilen bir zatın dersini dinleyeceksiniz:

— Efendüler!. dersümüz zenehet tarihi... Şimcik size İkinesensi ağnatacağım. İkinesens dimek, yaniya ince zenehet dimekdir, gurûn-u füstâdan gurûn-u antigaya geçerkene Cineviz dinen melmekâtta, bu irime sens icet oldu. Gozel zenehetler den iresim, heykâl aldı yörüdü. O zamanın ni gader iressami va rısa, hepüsü cıbil garı iresmüynen, bi de efendüme deyyim Hazreti İsa Eleyhisselamın çarmıha gerülüşünü ganadlı aşg meleglerünü, bi de Meryem Anamızın hâşâhuzurdan cıbıl iresmünü yaptılar. Bu iresümlerin en menşuru ne en devşetlülü Landru Vinçi dinen herüfün yaptığı Jögond iresmüdür. Bu iresümde bi garip garı guler, emme, guler mi, ağlar mı gayri belli değel. Dudağının bi koşesinden sırıtur.

Laf lafu açar ya, mahsadımız vakit geçirmek, bi de o zaman menşur bi heykâltireş türedi, Mikel Enç... Bu herüf Musa Aleyhisselamın bi heykelünü yaptu, gendüsünden taha gozel oldu. Öyle ki canlu yaptu, öyle bi canlu yaptı, garşusuna geçti te:

— Gonuşsan ya gârik lân!..

Diye bağırdı.

Heykâl kelâma geldi:

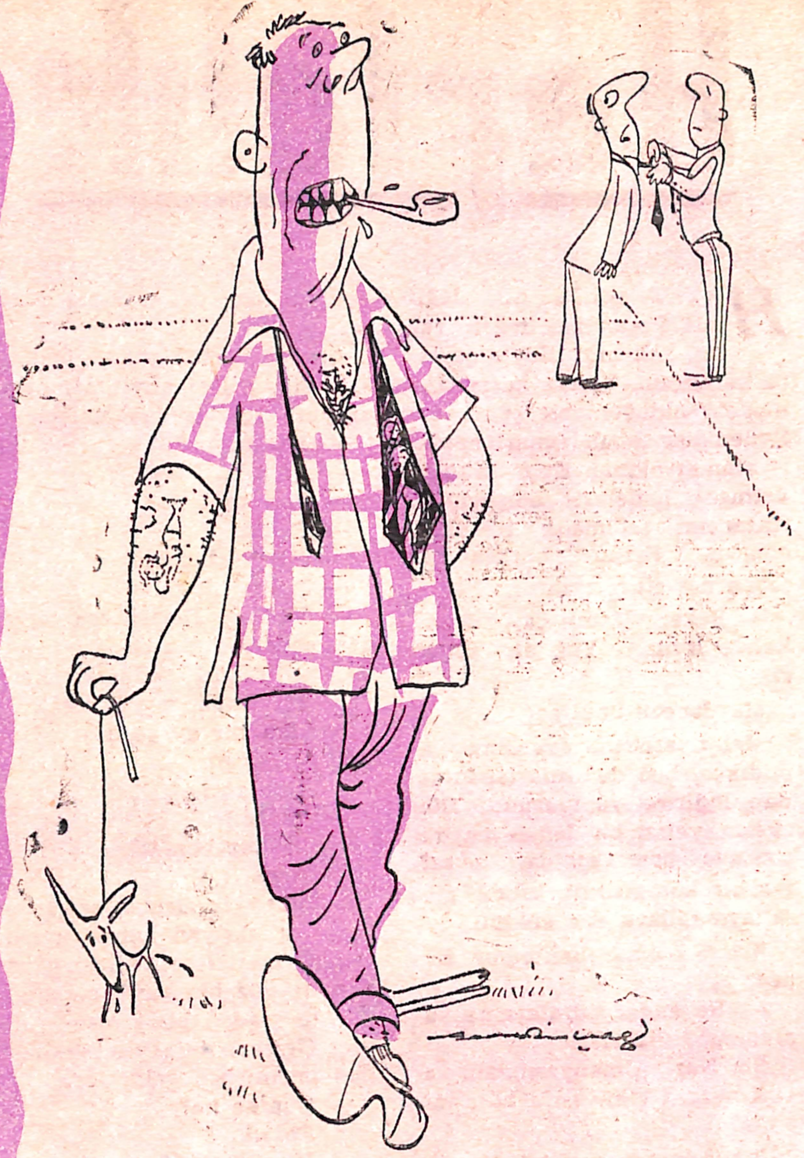
— Gonuşmam!.. didi.

— Niye gonuşmuyon? deyi suvâl itdi. O zaman:

— Ben heykâlım... Heykâl gısmısı gonuşmaz, didi. İnsan gısmısı gonuşur, başı beleye girer didi. Domates dirsin, patates dirsin, şeker dirsin, sürüm sürüm adamı süründürürler, didi. Eyisi mi daş gibi durrum, gonuşmam taha iyi, didi,

Bizüm melmekâta gelüncek.. Bizde iremisens Sultan Deli İprââm zamanında başlar, gidiş o gidiş... Emme cumuriyet devründe o irenisensi saymadular, baştan yaptular. Her yani heykâllan donattılar. Sonra demirgırasi devrü geldü. Onlar, esgüsünü saymadular, yenüden irenüsens yapdılar. Şimcik melmekâtta irenisens zenehetinden geçilmiyor... Fâre delüğünde bilem açulan pangalar miymârî zeneheti. Bahar Bayramı dinen irezillik irenisens zeneheti. Taksimde bayramları akan irenklü sular hep bu zenehetten...

HİLTONDA :

Garson — Ona bakma, o Amerikalı istediği gibi gezer!..

(Şadi Dinççağ)

ŞEY!..

Komple artist ve yaman çapkınlardan (S), ondan aşağı kalmayan arkadaşı (M) e sitem ediyordu:

— Geçem akşam beni atlatırsın değil mi? Seni Bebek bahçesinin önünde görmüşler, gelip geçen kızlara göz kırpıyormuşsun..

— Evet, Bebeğe gitmiştim. Fakat göz kırpmadım. Gözüme bir şey kaçmıştı da...

S. Sözünü kesti:

— O şey de biraz sonra hususi arabana binmiş, öyle mi?..

□

RAHMETLİ!

Bir toplantıda, bir kaç sene evvel ölmüş bir zattan bahsediliyordu. Sütun dolduran muharrirlerimizden biri:

— Evet, rahmetli terbiyeli, pişkin, her şeyi hoş gören bir adamdı. Paraya, pula ehemmiyet vermezdi.

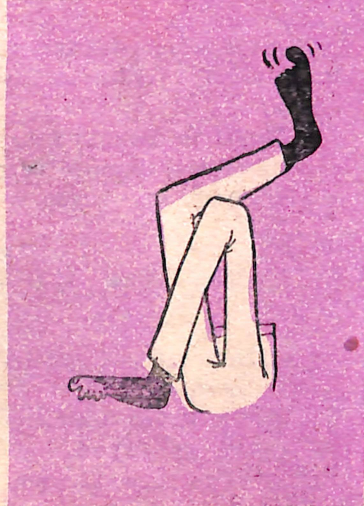
Biri sordu:

— Çok yakın bir dostunuz muydu, bu meziyetlerini nereden öğrendiniz?

Muharrir cevap verdi:

— Bizim refika, merhumun ilk karısıydı...

Hürriyet!

(Erol Kandiyar)

Parti Kongresinden Masallar Hikâyeler

Yazan: Validesinin gözbebeği

21 Temmuz 1955 Tarihli gazetelerden:

Isparta C.H.P. İl kongresinde, Parti İl sekreteri Zühtü Çubukçuoğlu, Emniyet müdürlüğüne davet edildi ve kendisinden kongrede iktisadî mevzulara temas edilmiyeceğine dair teminat istendi. Aksi halde kongrenin dağıtılacağı ihtar edildi. Zühtü Çubukçuoğlu da: «Peki, ne yapalım? Hikâye mi anlatalım? Masal mı söyliyelim?» dedi.

Kongre Başkanı — Sayın vatandaşlar!.. Partimizin 1955 yılı İl kongresini açıyorum. Bu münasebetle arkadaşımız bay Mazlûm sizlere neş'eli hikâyeler anlatacaktır.

Bay Mazlum (kürsüye çıkar) — Efendim, dört hikâye anlatacağım. Dört küçük hikâye... Ama dördü de birbirine bağlı. Bu dört hikâyeden birincisi şu... «Görünen köy» diye bir köy varmış. Zengin bir adam hususî arabasına atlamış «Görünen köy» e gidiyormuş. Tam keskin bir virajı hızla dönerken, önüne yaşlı bir kadın çıkmış. Adam fren yapmakta bir saniye gecikse, ihtiyar kadın tekerleklerin altında kalacakmış. Ölüm tehlikesi atlatan kadın, direksiyondaki adama dönmüş:

— Az kalsın ezilecektim. Acelen ne, a kerata?

Diye bağırmış. Adam suçlu olduğu için hiç sesini çıkarmamış. Dört hikâyenin birincisi bukadar. Gelelim anlatacağım dört hikâyenin ikincisine...

Aynı adam, hususî arabasiyle yolda giderken, birdenbire önüne bir çocuk çıkmış. Çocuğun tekerlekler altına girmesine kıl kalmış. Ölüm tehlikesi atlatan çocuk, adama dönmüş:

— Acelen ne a kerata?

Diye bağırmış.

İkinci hikâye de bu... Gelelim dördüncü hikâyeye...

Dinleyicilerden biri — Hani üçüncü hikâye?..

Bay Mazlum — Acelen ne a kerata?

Dinleyiciler — Kah kah, kah!..

Kongreyi takip eden polisler — Beyler, yavaş yavaş gülün, zapta geçiremiyoruz.

Kongre Başkanı — Sayın baylar!.. Şimdi arkadaşımız bay Melûl sizlere masal anlatacak.

Bay Melûl — Efendim, bu masal pek eski değil... Masal da değil ya, her neyse... Biliyorsunuz Hitler hür basının ocağına incir dikmişti. Hele mizaha, hicve hiç izin vermiyordu. Tiyatrolarda, onun zamanını hicveden eserler oynayamazdı. Kısacası gülmek yasaktı. İşte bu sırada, Berlinde bir tiyatro her gece hınca hınç dolardı. Bu tiyatroda piyes temsil edilmezdi. Yalnız, yazı yazmasına izin verilmeyen bir mizah yazarı sahneye çıkar, bir fıkracık anlatırmış. Mizah yazarı fıkrasını şöyle anlatırmış: «Benim babamın babası Büyük Fredrik zamanında evimizin bahçesine bir kavak dikmiş. Kavak büyümüş büyümüş. Evimizin çatısına kadar uzamış. Sonra babam da, yine bahçemize, Hindenburg zamanında, bir kavak dikti. O da büyüdü, büyüdü, öbürünü geçti, tâ bacaya kadar çıktı.

Sonra, bir kavak da ben diktim bahçeye... O da büyüdü, büyüdü, büyüdü (mizah yazarı, sözünün burasında elini gırtlağına koymuş) büyüdü, nah işte buraya kadar geldi...

Dinleyiciler — Kah kah, kah kah...

Polisler — Baylar, rica ederiz, yavaş gülün... Not edemiyoruz.

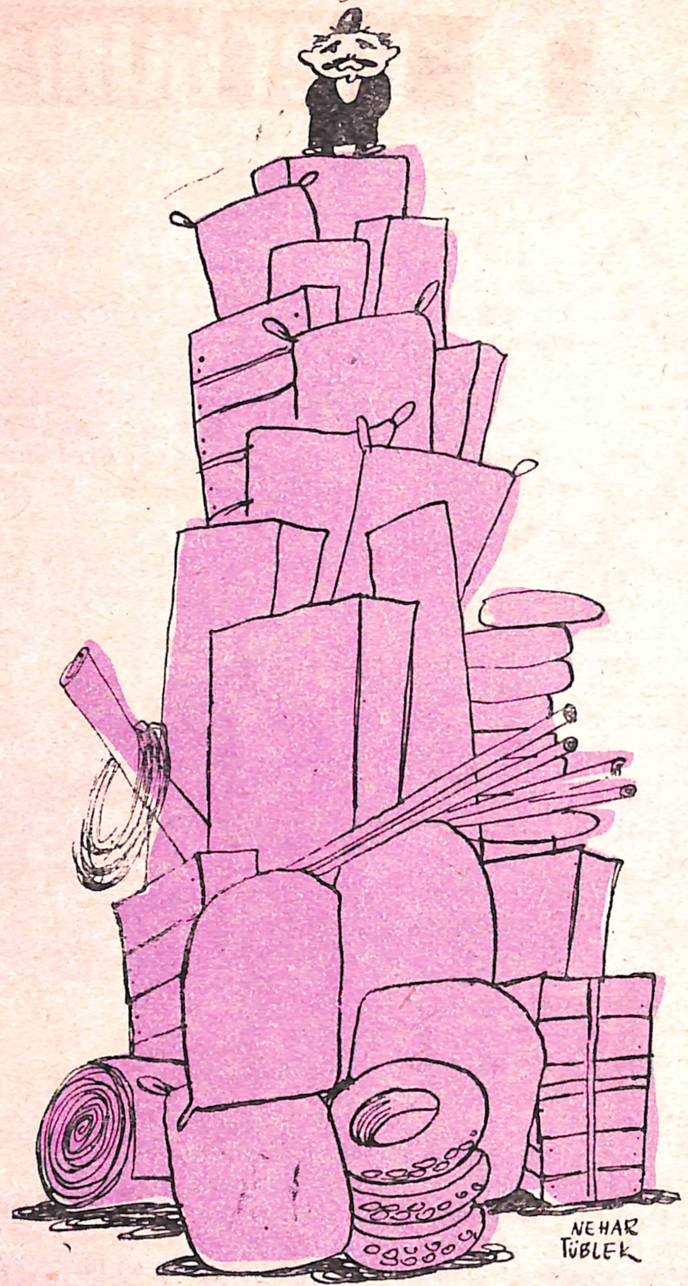
Kongre başkanı — Sayın vatandaşlar! Şimdi kogremiş münasebetiyle arkadaşımız bay Yarukses şarkı okuyacak...

Bay Yanıkses —

Dağda da davar güderim aman,
Ankaraya selâm ederim aman
Ankaraya selâm ederim aman

Kongre başkanı — Sayın vatandaşlar! Partimizin onuncu kongresi sağ selâmet bitmiştir. Hepimize geçmiş olsun...

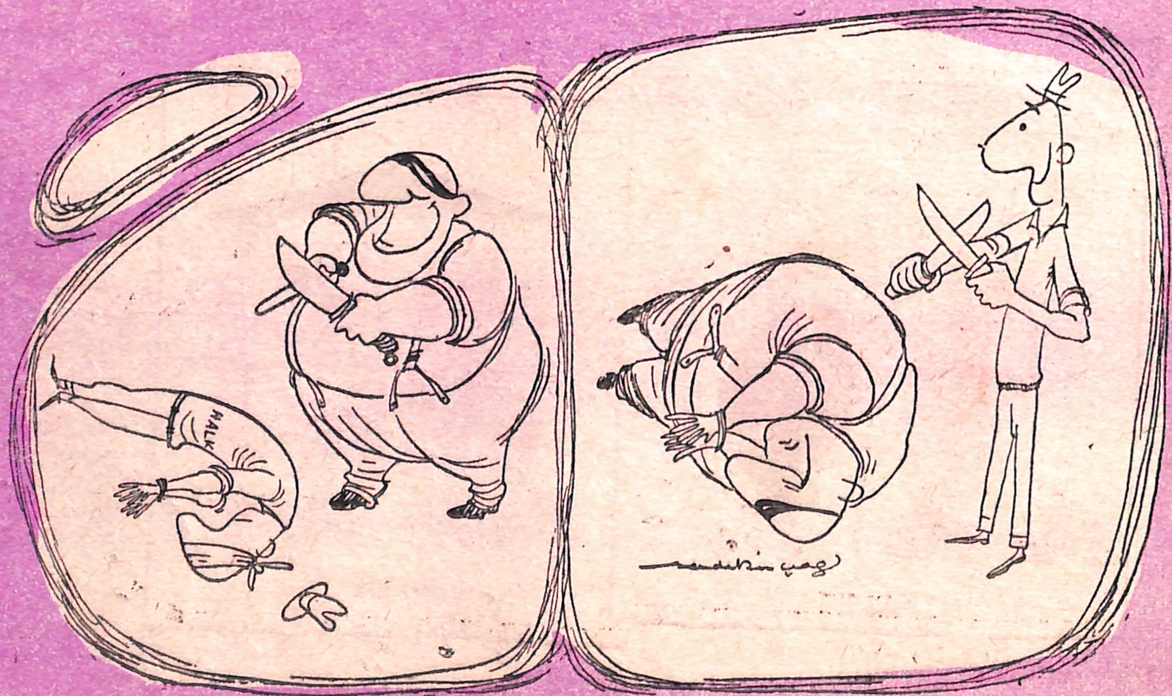
İSTANBULDA BULUNAN MALLAR ÜSTÜSTE KONSA 48 BEYAZIT KULESİ OLUYOR.. (Gazeteler)

Everest fatihi!...

(Nehar Tüblek)

Kurbanlar

YENİ.. **ESKİ..**

(Şadi Dinççağ)

merhum papel

ACI BİR KAYIP

Sevgili yavrumuz, gözbebeğimiz PAPEL

Uzun zamandanberi çekmekte olduğu, mali, ticarî ve iktisadi amansız hastalıktan, bütün yardımlara, para şırıngası, lâf afyonu, nutuk iğnesi ve vait vitaminlerine rağmen kurtulamıyarak, geçirdiği ağır bir krizle hayatına kendi eliyle son vermiş, fakir fukarayı gözyaşları içinde bırakarak rahata kavuşmuştur. Cenazesi cüzdanlardan kaldırılarak, piyasada cenaze namazı kılındıktan sonra, aile mezarlığı, ebedî istiratgâhı çöp tenekesine atılacaktır.

Çocukları: Mandagözü, on kuruş, beş kuruş, kırk para, on para, beş para.

Annesi: Beş lira

Babası: Belli değil

Kardeşleri: İki buçuk ve on lira.

Yazan: Papel Kâzım

HER şey aklıma gelirdi, ama onun apansız intihar edeceği hiç aklıma gelmezdi. Bütün ömrümüz beraber geçti. Kim derdi ki, hayatımın en sıkışık en zor bir sırasında o beni yüzüstü bırakıp «artık yaşamağa daha fazla dayanamıyacağım; ben intihar edip kurtuluyorum. Sen de başının çaresine bak!..» diyecek. Bu kalleşliği de yaptı en sonunda. Üzüntümün büyüklüğünü anlıyamazsınız. Onun ölümü, başkasınınkine benzemiyor. Dostum, sevgilim, karım intihar etse, bu kadar yıkılmazdım.

Dün akşam eve gelince, pantalonumun cebinde onun son mektubunu buldum. Bakın, ne acıklı bir mektup yazmış:

«Azizim!

Bu son mektubumu okuyunca, biliyorum, deliye döneceksin. Seni hayatta, iktidardan düşmüş şef gibi yapa yalnız dımdızlak bıraktım. Beni affedecek misin, bilmiyorum... Haysiyetsiz bir hayata daha fazla dayanamadım. Ölümümden hiç kimse sorumlu değildir.

İntihar etmeden şu bir kaç dakika evvel,

— Bu lâf intihar mektuplarının klâsik tâbiridir. - bütün hayatım, bir sinema şeridi gibi gözümün önünden geçti. Seninle beraber çok iyi günler geçirdik. Sen beni cebine koyduğun gün, muhaliflerinin çanına ot tıkamış iktidar gibi ağzın kulaklarına varırdı.

Kırk yıl öncesini düşün... Her sabah işine giderken, evine beni bıraktın mı, evdekiler, sevinir, düğün bayram ederlerdi.

Benim sayemde sen, iyi aile reisi, iyi baba, iyi arkadaş, iyi dost olurdun.

Hem o kadar eskiye gitmeğe ne lüzum var. Harp seneleri içinde bile, şehrin en lüks lokantasında yerdin, içerdin, sonra garsona beni verirdin. Garson hesabı alır, bahşişi alır, daha da geriye artardım. Gazete alırdın, sinemaya giderdin, traş olurdun, ayakkabını boyatırdın, otobüse biner evine giderdin de, ben yine güreş tefrikaları gibi bir türlü bitip tükenmek bilmezdim.

Hey gibi günler hey... Cebinde benden iki üç tanesini bir arada taşıyanları, ömründe mebustan dayak yememiş vatandaş gibi parmakla gösterirlerdi.

Sen kendini bir düşünsene... iki parmağının arasına beni alıp ta, Beyoğlu caddesinde:

— Geh bili bili, geh, geh!..

Dedin mi, esmeri, sarışını, beyazı, bütün kadınlar arkana düşerdi. Beni daha uzaktan görüp te kanmıyacak kadın mı vardı. Yani kısacası, itibarım vardı, haysiyetim vardı.

Gel zaman git zaman, her şey değişti. O zamanlar insanların kalbi:

— Pa - pel! pa - pel!.. pa - pel!

diye atardı. Halbuki şimdi, sarışın, esmer bombaların burun kanadlarından tut da, vurguncu ve karaborsacıların nabızlarına kadar hepsi:

— Mil - yon!.. Mil - yon!.. Mil - yon!..

Diye atıyor.

Ben, kendi cinsimden pek çok intiharlar gördüm. Vaktiyle bir nikel «beş paralık» vardı. Zavallı senelerce süründü, durdu. Sonunda kahrından intihar etti. Ondan evvel «metelik» in intiharını kitaplarda okumuştum.

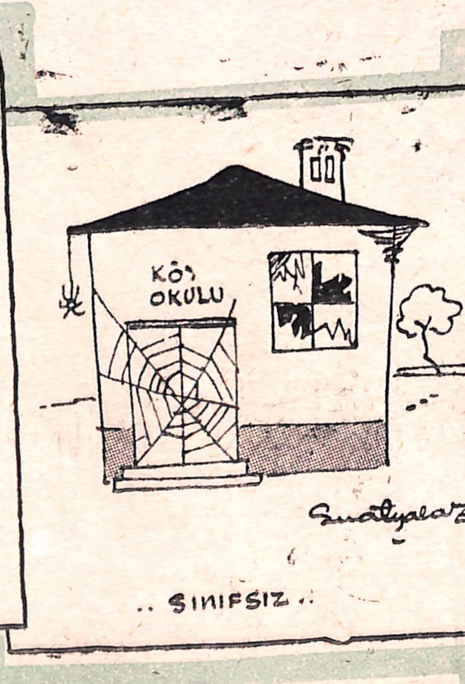
Zavallı «Beş para» nın arkasından «on para» da uzun zaman yaşamadı. İnsanların birbirlerine «ciğeri on para etmez!» diye kendi adına hakaret etmelerine dayanamadı, o da intihar etti.

«Yüz para» nın intiharı oldukça hazindir. Bir adam kör bir dilencinin açık avucuna bir «yüz para» bırakmıştı. Kör dilenci, yüz parayı kaldırdı, adamın kafasına attı. Bu hareket zavallı «yüz para» nın ağrına gitti, intihar etti.

«Beş kuruş» un, hemen arkasından da, «on kuruş» un hazin intiharlarının hikâyesini bilirsin. Bir adam cebinden yere beş kuruş düşürdü. Eğilip almak

İMTİYAZSIZ..

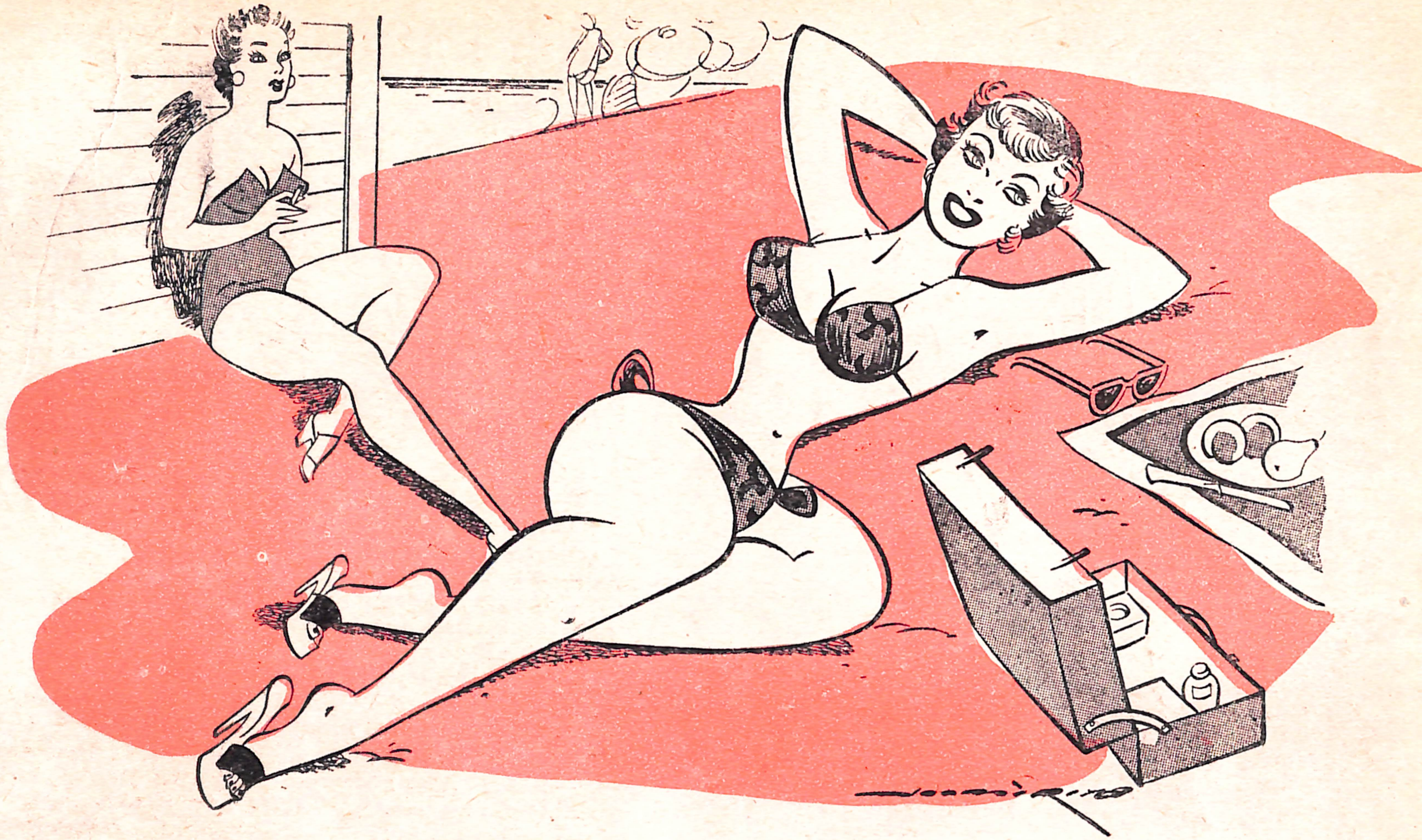

.. SINIFSIZ..

KAYNAŞMIŞ BİR KÜTLEYİZ!

(Suat Yalaz)

— Niçin her gün yanına bir tabak meyve koyuyorsun?..
— Belki imrenip gelen olur diye!...

zahmetine bile katlanmadı. Yine bir gün, Taksim meydanına düşen «on kuruş» bir hafta düştüğü yerde kaldı da, herkes onu gördüğü halde çiğneyip geçti. Hiç bir vicdan sahibi, onu ayaklar altından kaldırmak zahmetine katlanmadı. O da kahrından öldü.

Hele «manda gözü» denen «yirmi beş kuruş» un intiharı ne acıdır. O «manda gözü» ki, o tarihde bir resmi dairede işi olan bir vatandaşın elinde parladı mı, sırada bir haftadır bekleyen yüz kişi olsa, onlar yine bekleşirler, elinde «manda gözü» parlayan vatandaşın işi şıp diye görülürdü. Bir manda gözünün açmadığı, açamadığı hiç bir kapı yoktu. Ama günün birinde bir gazino helâsında müşterilerin eline kolonya serpen madam, o meşhur «manda gözü» ne dudak büküp, artık helâ kapısını bile açamaz hâle gelince, o zavallı da intihar etti.

Sen şimdi ne dersen de... İntihar etmek de; hepsi bana vız gelir. Arkadaş, benim haysiyetim var. Ben Çar ordularında başkomutanlık, yahut Çar'a yâverlik yapıp ta, sonradan meyhane köşelerinde sarhoşlara karanfil satmağa çalışan, kör, topal, Beyaz Rus generalleri gibi yaşayamam.

Resmi raporlara, Ticaret Odasının hayat endeksine, Valinin vaitlerine, propaganda nutuklarına güvenip daha bir müddet sürünecek, bu hayata katlanacaktım.

Fakat dün gece gittiğim içkili, sazlı bir bahçede beni garsona bahşiş diye verince, garsonum beni senin başına fırlatıp:

— Al sen bunu da... falân filân, demesi, sonra da bana hakaret ediyor diye, seni polise şikâyeti çok gücüme gitti. Demek ben de, «beş para» lar, «on para» lar «kırk para» lar, «beş kuruş», «on kuruş», «manda gözleri» gibi, artık bayramda çocukların, çöpçülerin, helâcı kadınların, garson yamaklarının bahşiş diye bile beğenmedikleri, burun kıvırdıkları, dudak büktükleri zavallı bir hale düşmüşüm. Daha fazla yaşayamam. Hakkını helâl et...

Ben intihar ediyorum, sen de kına yak!..

Elveda ey gençliğimin tatlı rüyaları!.. Elveda ucuzluk hulyaları!.. Elveda!..

Kırk yıllık arkadaşın
Papel
nam-ı diğer 1 lira

İHTİYAT

İki züğürt konuşuyorlardı:

— Demin adresini soran adam alacaklın galiba!

— Yo..

— Öyle ise niçin adresini söylemedin?

— Ne lüzumu var, birader? Bugün alacaklı değil ama, yarın bakarsın alaraklı olur!

MEMNUN!

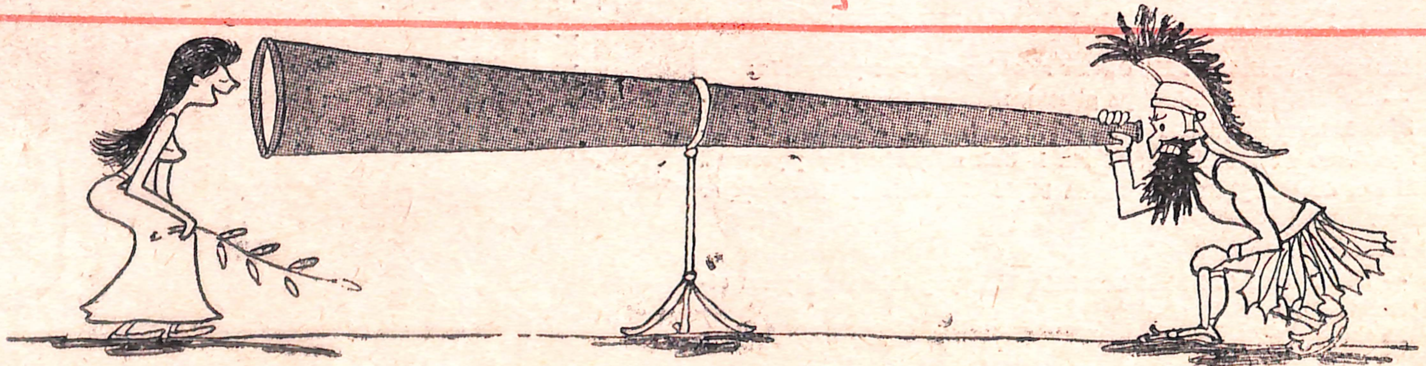
Göz doktoru hastasına sordu:

— İlâcından memnun musunuz?

— Pek çok doktor...

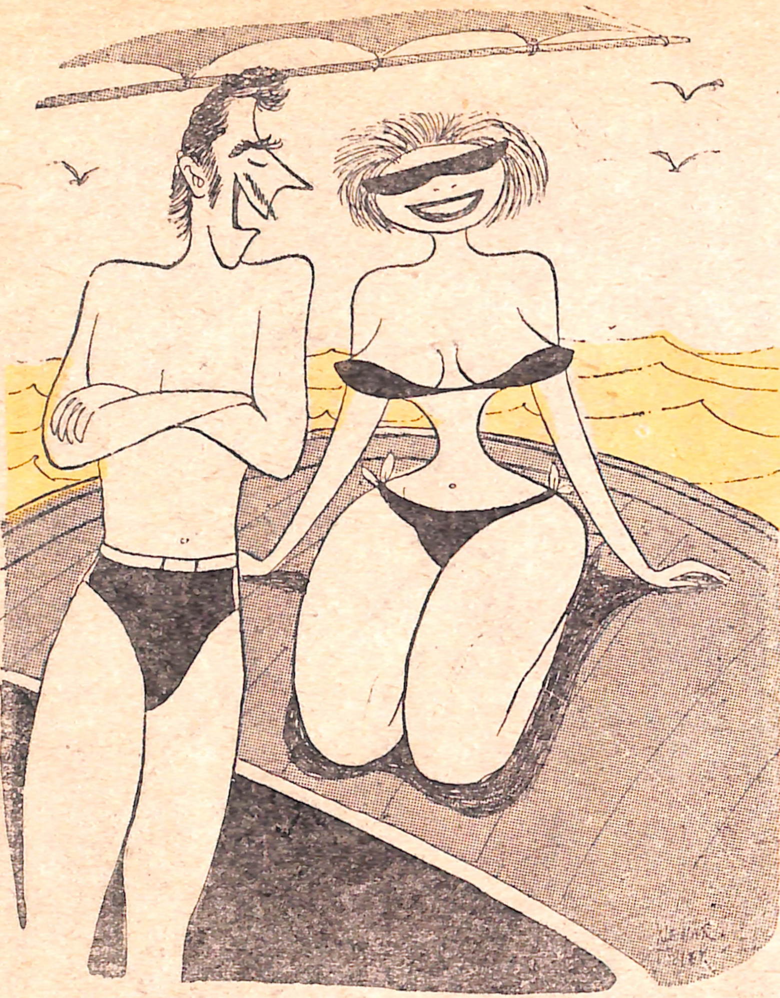
— Gözünüzün önündeki karanlık noktalar kayboldu mu?

— Hayır, fakat şimdi daha büyüdükleri için eskisinden daha iyi görüyorum.

YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)

— Ben açılmaktan korkmam!..
— Belli!...

(Nehar Tüblek)

SEVGİ ÖLÇÜSÜ

Karı, koca yemek sofrasına oturmuşlardı. Bir aralık kadın, kocasının yüzüne hüzünle baktı:

— Sen beni eskisi kadar sevmiyorsun?

— Bunu da nereden çıkardın?

— Yeni evlendiğimiz sıralarda, yemeğinin yarısını bana verir, onu yemek için ısrar ederdin...

— Çünkü o zaman şimdiki gibi yemek pişirmesini bilmiyordun da..

MERAK!

Küçük Ahmet, babasına sordu:

— Babacığım, mürekkep çok mu pahalı?

— Hayır!..

— Öyle ise mürekkep şişesini, halının üzerine döktüğüm zaman annem neye bana darıldı?!

GELİR, GİDER

Koca, çok müsrif olan karısına çıkışıyordu:

— Daha iki gün evvel sana yüz lira cep harçlığı vermiştim, bu paralar nereye gidiyor?

Kadın hiddetlenmişti:

— Bana; paralar nereye gidiyor diye soruyorssun, ben sana bu paralar nereden geliyor diye soruyor muyum hiç!..

MODERN EVLENMELER!

Yeni evlenmişlerdi. Koca, genç karısına sordu:

— Bir erkek çocuğumuz olursa, ne ad koyalım?

— Ne koyalım?.. Ne koyalım!.. Ne koyalım!.. Senin adını koyalım...

— Çok güzel bir fikir!..

— A.. sahi unuttum. Senin adın neydi?

BEDAVA DANIŞMA, BEDAVA MUAYENE

Tanınmış avukat Y. K., doktor arkadaşına dert yanıyordu:

— Herhangi bir toplantıya gitsem, rahatım kaçıyor. Önüne gelen bana hukukî müşküllerini soruyor, eğlenmeğe, dinlenmeğe gittiğim yerlerde fisebilillâh eşe, dosta hukuk müşavirliği yapıyorum... Nasıl sen de gittiğin toplantılarda böyle hâdiselerle karşılaşıyor musun?

Doktor M:

— Sorar mısın!.. Fakat ben kolaylıkla yaptıklarına pişman ettiriyorum....

— Nasıl?..

— Bir toplantıda kadın, erkek bana hastalıktan şikâyet eder, bedava şifahî reçete istefeğe kalkışırsa hemen herkesin önünde yakasına yapışır, muayene için derhal soyunmasına ısrarla isterdim...

MİNİK HİKÂYE

İLK KADEH

Boğaza giden bir vapurda tanışırlar. Genç adam, pratik bir çapkın. Genç kadın da çok masum ve saf görünüşlüdür.

Büyükderenin sahil gazinolarından birine girip bir masa işgal ederler. Genç adam sorar:

— Ne içersin Aylâ?

— Canım bir şey istemiyor, Yılmaz...

— Olmaaz. Bir şey içmek lâzım.

— Haydi öyleyse bir limonata içeyim.

— Bayram yerinde dolaşan çocukların içtiklerini mi içeceksin?

— O halde çay içeyim!..

— Hayır, hayır. Burası Emirgân değil, burada çay içmek tuhaf olur...

— O halde sen söyle, ne içeyim!

— Ben şimdi iki viski ısmarlıyacağım... Oldu mu?

— İçki mi? Allah göstermesin. Ağzıma koymam.

— Hiç içmedin mi?

— Hayır, katiyen...

— Peki, tecrübe et..

— Hayır, hayır...

— Benim hatırım için..

— Yapamam.

— Canım, bir kadeh viski bir şey yapmaz.

— Ya başım dönerse?

— Bir kadehcik insanı sarhoş etmez.

— Bilmem..

— Canım, okadar korkak olma..

— Sen bilirsin.

Yılmaz, garsona seslenir.

— Bize iki viski getir, yalnız hakikî Skoç olsun!

Biraz sonra viskiler gelir... Aylâ söylenir:

— Korkuyorum Yılmaz.

— Korkulacak ne var. Haydi iç Aylâcığım. Haydi, Ala votr...

— Ala votr...

— Allah aşkına söyle, viski fena mı?

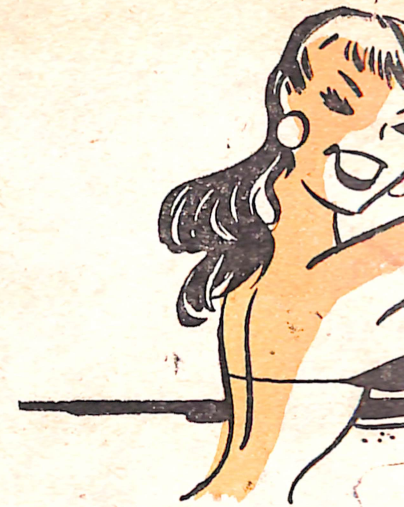
— O kadar fena değil, yalnız bu gazino sahibi çok hilekâr bir adama benziyor.

— Neden?

— Çünkü bu getirdiği viski Irlanda malıdır, hakikî Skoç değildir.

S. M. Y.

OĞLAN DA GÜLDÜ

KUYUMCU DA GÜLDÜ

NİKÂH MEMURU, DAVETLİLER BÜTÜN AİLE GÜLDÜ...

DÜ

BOŞANMA DAVALARINA BAKILIR

İSTİŞARE 100 LİRA

VE NİHAYET...

AVUKAT DA GÜLDÜ!..

GÜLERİZ AĞLANACAK HALİMİZE!..

ŞERLOK HOLMES Domatesin Peşinde!

Kovalayan: Emekli sivil taharri memurlarından Baba Safder Efendi

Bu sene domates çarşıdan, pazardan çekilince;, vilâyet gazetelerle halka şu tebliğde bulunmuştur: «Domates saklıyanları derhal emniyet teşkilâtımıza bildiriniz. Domatesin saklandığını bilip de ihbar etmeyenler, vatandaşlık vazifelerini yapmıyorlar demektir.»

Emniyet ekipleri, kaçırılan ve saklanan domatesleri bulmağa yetmediğinden, sırf bu iş için meşhur polis hafiyesi Şarlok Holmes, İngiltereden Isuanbula çağırılmıştır. Bu yazıda, Şarlok Holmes'in bir yeşil domates peşindeki tüyler ürpertici, akıllar durduran heyecanlı maceralarını okuyacaksınız.

ZIRRRRR!.. zır, zırrrr!. Telefon çalmıştı. Şerlok Holmes'in muavini Dr. Watson:

— Üstad, zil çalıyor, telefon baksanıza.. dedi.

Mister Holmes:

— Beni aramıyorlar, dedi. Beni arasalar başkasının telefon zili çalar. Türkiyede bir telefonun zili çaldı mı, anla ki, başka birini arıyorlar.

Dr. Watson:

— Üstad, dedi; «Ziller Kimin İçin Çalıyor?» romanını okudunuz mu?

Mr. Holmes:

— Evet, dedi, bütün ziller Telefon İdaresinin makbuzları için çalar.

Zırrrr!.. zırrr!.. zır zır zırrrr!.

Şerlok Holmes sinirinden ağzındaki pipoya köpek dişini geçirdi.

— Dr. Watson, dedi, belki acele bir işleri vardır, telefona bakın.

Dr. Watson telefon alıcısını kulağına götürdü:

— Kimin evini soruyorsun?

Telefondaki ses:

— Orası güzel Katerina'nın evi mi? diye sordu.

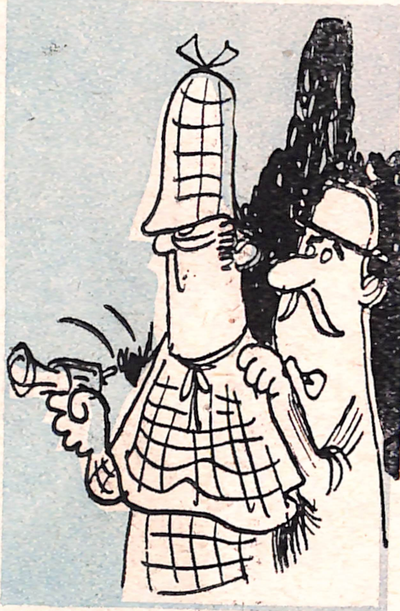
— Hayır... Bu evin sahibi de güzel ama Katerine değil, Marika...

İşiniz acele mi?

— Ah, çok acele... Güzel Katerina ile mutlaka görüşmeliyim. Bir aydanberi kendisini telefonda arıyorum.

— Mademki acele, adresini verin, biz gidip haber verelim.

Bu sırada kapı vuruldu. İçe-

ri giren postacı Mister Holmes'e telgraf uzattı. Mr. Holmes telgrafı okudu:

«Sayın pulis taharrisi Bay Şarlok, Adana Emniyet Müdürlüğünden alınan malûmata nazaran, azılı bir kaçakçı çetesine mensup bir kadının mahrem yerlerine iki yüz elli gram domates saklayarak hududumuzu geçtiği, sadık bir vatandaşımız tarafından ihbar edilmiştir. Gereğinin ifasıyla, sonucun âcilen bildirilmesi rica olunur.

II. Şube Kaçakçılık masası, 2, kısımda pulis görevli jandarma, Kütahyalı 1925 doğumlu Hasan oğlu Ali Şimşek,»

Dr. Watson'u bir telâş aldı:

— Şimdi n'âpiciiz üstad? diye sordu.

Üstad:

— Yapacak şey gayet basit, dedi, şimdi bu yazıya cevap vereceğiz?

— Sonra?

— Sonra, onlar bize cevap yazacaklar.

— Sonra?

— Sonra tekrar biz onlara cevap yazacağız...

— Sonra?

— Sonra, tekrar onlar bize, tekrar biz onlara, onlar tekrar bize... Derke iki taraftan birinin canı sıkılacak, yazmıyacak...

— Evet üstad...

— Sonra, iki taraftan biri hatırlıyacak, bu sefer tekit yazılacak... Sonra evrak çoğalacak, bir daktilo tutulacak... bir kâtip alınacak, bir dosya memuru, bir arşiv memuru, odacı, kapıcı... Derken muhasebeci lâzım olacak. Bu sefer şubelere, kısımlara, masalara ayrılacağız.

— Evet?..

— Müstakil bütçemiz olacak. Böyle böyle «Domates Araştırma Umum Müdürlüğü» kurulacak.

— Peki ama üstad, kadının mahrem yerlerindeki 250 gram domates ne olacak?

— O zamana kadar büyür, bir ton domates olur.

— Mister Holmes, siz İngilterede böyle değildiniz?

— Evet ama, İngiltere de böyle değil. Unutma ki cins bir polis hafiyesi, bulunduğu yere derhal uymalıdır. Domatesin acelesi yok, evraka hemen cevap verelim. Yaz:

Tarsus Emniyet Md. II. Şube, Kaçakçılık Bürosu, 2. Kısım, 4. cü Masa Şefliğine.

... gün ve ... sayılı yazı karşılığıdır:

Azılı bir kaçakçı çetesine mensup bir kadının mahrem yerinde 250 gram domatesle hududtan geçtiğini, sadık bir vatandaşın ihbarına atfen, bildiren şifreniz alındı. Ancak, bir araştırma yapılabilmesi için domateslerin kızarmış olup olmadığı bildirilmediğinden bu noktanın da tahkikiyle, acele bildirilmesini rica ederim.

Beynelmilel Pol's Taharri Hafiyesi Şerlok Holmes»

Dr. Watson, cevabı daktiloda henüz yazmıştı ki, telefon çaldı:

— Allo... evlâdım, orası pulis karakolu mu? Acele koşun! Çabuk... Burada herifin biri domatesleri küfelerin arkasına saklamış, karaborsa yapıyor.

Watson sordu:

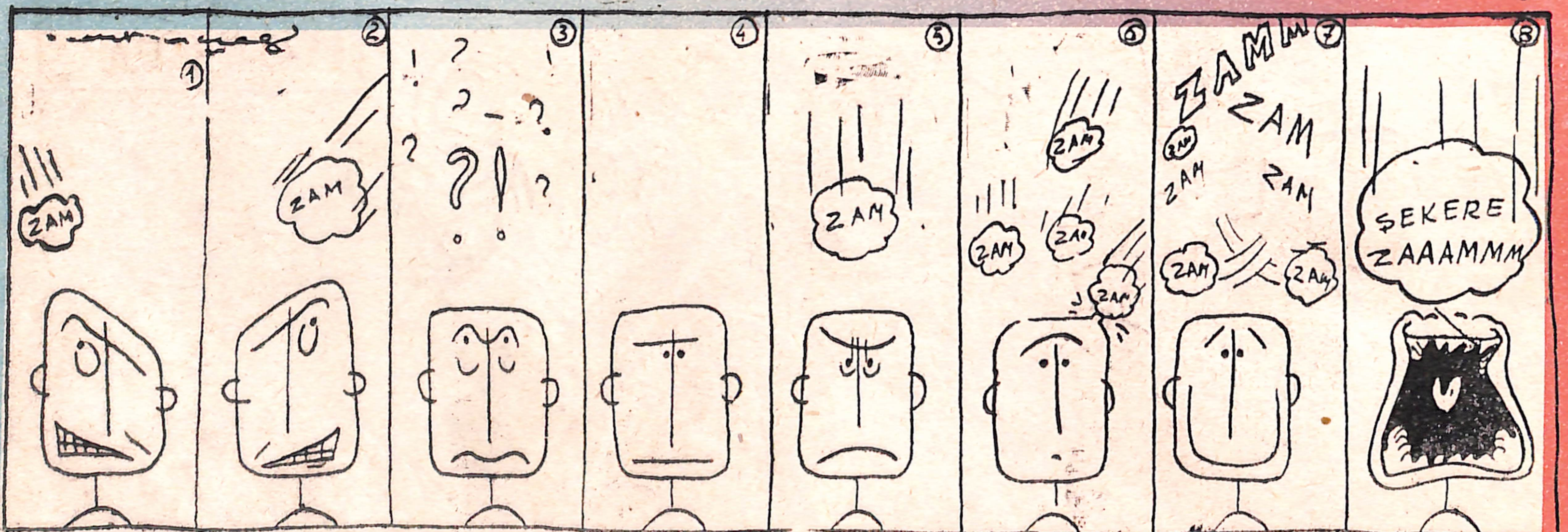
— Adınız?

— Şehnaz.

— Yaşınız?

— Ayol, yaşımdan sana ne?

— Hanımefendi, yaşınızı bilmeden nasıl takip edelim. Otuz yaşındaki kadının imdadına başka türlü, kırk yaşındakinin imdadına başka türlü koşulur.

NUMARALI KARİKATÜR (Şadi Dinççağ)

Dr. Watson, ince bir polis hafiyesi dikkatiyle kadını sorguya çekti. Sabıkasını, tahsil derecesini sordu ve aldığı cevapları not ettikten sonra:

— Şimdi geliyoruz!... dedi ve telefonu kapadı.

Şarlok Holmes ve muavini karaborsacıyı yakalamak için hemen sokağa çıktılar. Mr. Holmes muavinine:

— Nereye gideceğiz? diye sordu.

Dr. Watson:

— Tuh! dedi, her şeyi sordum da, adresi sormayı unuttum.

Mr. Holmes:

— Kısa zamanda bu havaya alıştığınız için, sizi tebrik ederim, dedi. Şimdi telefonu açın, kadının adresini sorun...

İkisi birden tekrar içeri girdiler. Dr. Watson telefonu çevirdi. Karşısına çıkana:

— Affedersiniz, dedi, demin ben sizin telefon numaranızı sormayı unutmuşum, söyler misiniz lûtfen...

Telefonda bir kadın, telefon numarasını söylerken birden hatırladı:

— Numaramı bilmeden nasıl telefonumu açtınız?

— İşi tesadüfe bıraktık. Nasıl olsa telefonlar karışık. Belki aradığımı bulurum diye...

— Ay... pek şeker şeysiniz... Kimsiniz siz ?

— Meşhur pulis taharrisi Şarlok Holmes'in muaviniyim.. Bir kadın huduttan domates kaçırmış ta onu arıyoruz...

— Aradığınız kadın benim...

— Kadını aramıyoruz, domatesi arıyoruz... Bulursanız, insaniyet namına lütfen bildirin.

Dr. Watson telefonu kapadı. Mr. Holmes'e:

— Üstad, bugün çok yorulduk,

Dedi. Bu sırada meşhur polis hafiyesi sırtından çıkardığı iç fanilesine pertavsızla bakıyordu. Dr. Watson:

— Üstad, bir iz mi keşfettiniz? dedi.

Şarlok Holmes:

— Evet, dedi, paçamdan bir pire girdi, demindenberi onun izi üzerindeyim.

Dr. Watson saatine baktı:

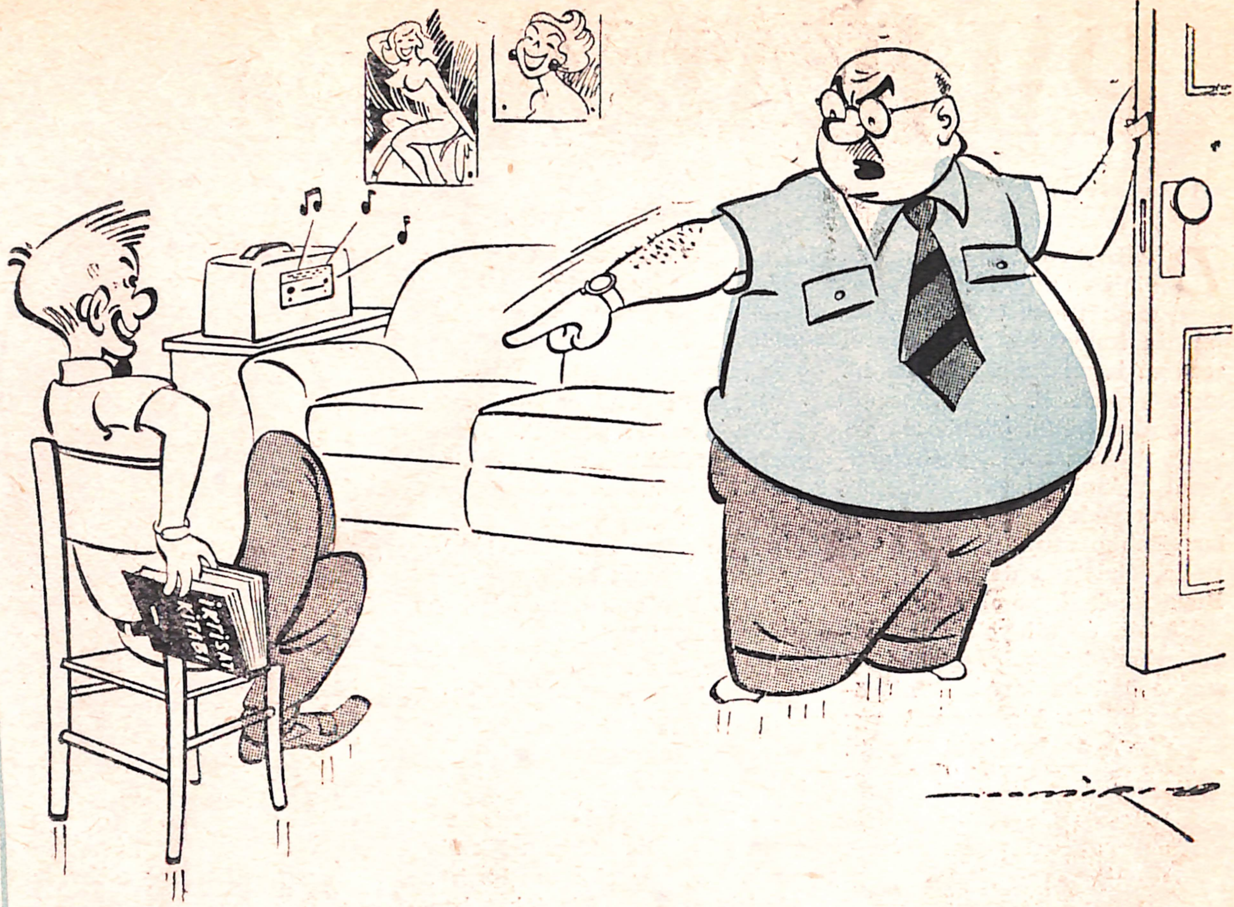
— Üstad, dedi, saat beş. Mesai saati bitti. Bana müsaade. Yarın domatesin izi üzerinde yürüyoruz.

Mr. Holmes:

— Ben bu gece Horhor Karakolunda nöbetçiyim. Hadi sana güle güle...

Dr. Watson ayrılırken:

— Aman domates bulursan, bana da bir iki tane ayır evde salata yapacağım, dedi.

— Bir daha o kitabı elinde görmiyeyim... Ben evimde siyaset istemem!..

BALIK İSTİFİ

Otobüs hıncahınç doluydu. Biletçi dört uzun boylu adamın arasında sıkışıp kalmış, ufak tefek boylu bir adama, uzaktan sordu:

— Nereye ineceksiniz?

O cevap verdi:

— Etrafımı göremiyorum ki ineceğim yeri tayin edeyim.

ARMUT

Sofrada armut yiyorlardı. Bir aralık kocası, eline bir armut alarak yokladı, sonra karısına:

— Şu armutlar yok mu, dedi, tamamile senin annenin aksine...

— ??!

— Öyle ya, bunlar gün geçtikçe yumuşuyor, bizim kaynana gün geçtikçe sertleşiyor!..

BİR AVCI HİKAYESİ

O sabah ava çıktı. Akşam karısına çantasından bir tavşan çıkarıp kulağından tutarak uzattı:

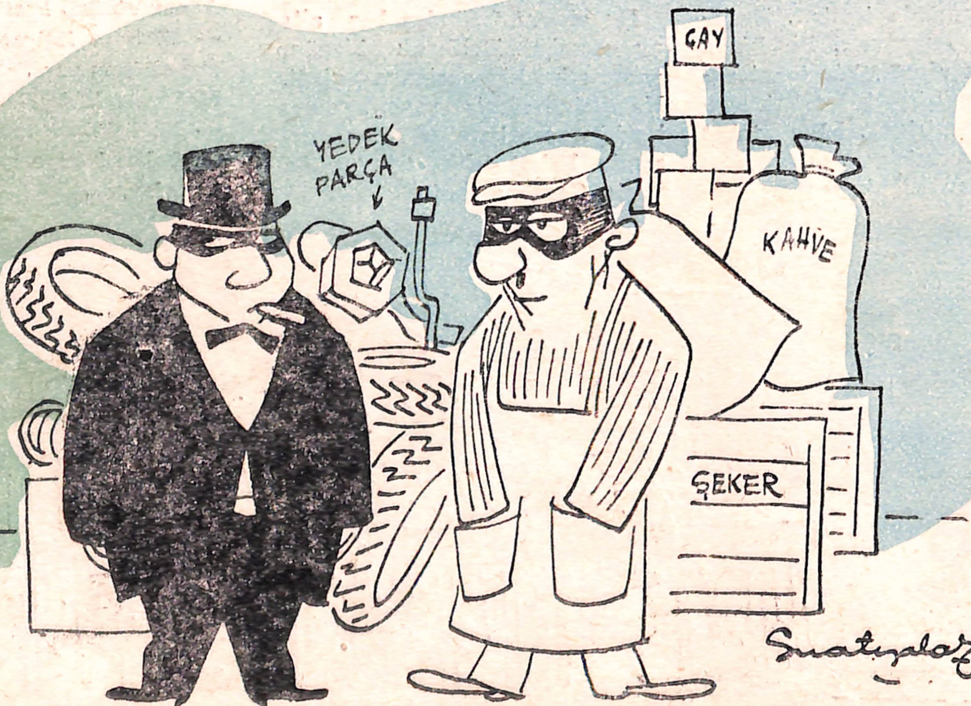
— Al bakalım, bugün vurduğum tavşanı!

Kadın aldı baktı. Yüzünü ekşiterek:

— Ayol dedi, bu tavşan bayat...

O zaman avcı:

— Evet, dedi, bayat olduğunun farkına ben de vardım ama, çok geç: vurduktan sonra!

İKİ İKTİSAD MÜTEHASSISIMIZ!.. (Suat Yalaz)

PALİKARYA

Yazan: Kabadayı

DAHA cop icat edilmediği, cipli ekipler meydana çıkmadığı için, üçü de bileklerinin kuvvetine, bıçaklarının zoruna, bazularının hakkına haraçla yaşarlardı.

Namları bütün İstanbulda sayılır, yerinde zorba, yerinde efendi bıçkınlardı.

Samatyada içmeğe başladılar. Balıkpazarında, Kemeraltında, Galatada devam ettiler, Beyoğlunda tamamladılar.

Efendi, efendi yollarına giderlerken, içlerinden biri bir gazino önünde durdu. Elini gözüne götürüp, bir tanıdık var mı, diye, camdan içeri baktı. Fazla kaçırmış olacaktı, denge-

si bozuldu, gazinonun büyük camından içerdi girdi. Cam şangır şungur kırılınca Rum garsonlar etrafını çevirdiler.

— Vire safros!.. yakalayin şunu!..

Delikanlı:

— Ulan, dinim rabbena hakkı için, topunuzu toz ederim!. filân diye nârayı bastı ama, nafile,.. Garsonlar:

— Vire Apostoli!.. Kos Anastas!. Yetis vire Vangeli!..

On beş garson birden etrafını alınca, delikanlı papucun pahalı olduğunu anladı. Garsonlar kalabalık ağızlarıyla:

— Ya verezeksin parasini, ya şimdi... diye tehdit ediyorlardı.

Delikanlı elini cebine attı. Bütün paraları yemişti. Arkadaşlarına baktı, onlar çoktan ferteği çekmişlerdi. Gazinonun patronuna:

— Ne desen eyvallah, haklısın dedi, yanıma birini ver, eve gidelim. Ben ona her ne ise, camın parasını vereyim.

Patron, Rum garsonların en palikaryasını seçti. İkisi yola çıktılar. Vakit gece yarısını geçiyordu. Rum garson boyuna anlatıyordu:

— Vire getsende gelmis na senin gibisi bir safros... Kirmis zamlari... Bize olur mu bu is?. Almisiz erifi... Bir tokat ben vermisim, bir tokat bizim patron vermis, bir tokat Yani vermiş... Erifin pestilinde sıkarmısız...

Köprüyü geçiyorlar, Rum garson anlatıyordu:

— Var bir kas gün evelisi... Gelmiş bir safros, kirmis tabakları... Vire bize böyle sey olur... Almısım erifi... Bir tokat sağda vermisim, bir tokat solda vermiştim... Biz kimiz?.. Adamin dişlerini sökeriz be!..

Delikanlı, garsonun azılısına çattığını anladığından başı belâya girmeden bir an önce eve gidip parayı vermek için acele ediyordu. Ev Fatihde idi.

Beyazit'e gelmişlerdi. Palikarya garson anlatıyordu.

— Bir safros geldi... Agzinda değil, burnunda içmiş... Basladı su koyvermeye... Biz kimiz be?.. Bize olur?.. Bir tokat ağzinda vermisim, bir tokat burnunda vermisim... Bir tokat kıtzında vermisim...

Caddeden sokak arasına sapmışlardı. Karanlıkların içinden çıkan iki kişi önlerine dikildi.

— Dur ulan!.. Kıpırdama!..

Delikanlı bir de baktı iki arkadaşı: Palikarya garsonun dili tutulmuştu.

Yol kesenler garsona:

— Dön ulan!..

Diye bağırdılar Garson dönmüştü.

Üç arkadaş yollarına gidercamı kıran, öbürlerine sordu:

— Ne diye beni yalnız bıraktınız?

Arkadaşları:

— Ne yapalım? dediler, herifler kalabalıktı. Paramız da yoktu. Nasıl olsa, eve para almağa geleceğinizi bildiğimiz için, yolunuzu bekledik.

Bu olayın üstünden beş altı ay geçmişti. Delikanlı birgün, camını kırdığı gazinoya girdi. Kendisine servis yapan, camı kırdığı gece beraber gelen garsondu. Fakat delikanlıyı tanımamıştı. Garsona sordu.

— Buraya bir müşteri gelse de, sarhoş olsa, camları kırsa, ne yaparsınız?..

Palikarya garson güldü:

— Kim?. Bize mi?.. Biz adamin dislerini sokeriz!.. Bir tokat sağda veririm, bir tokat solda veririm, bir tokat kıçında veririm... Ayda kapi disari...

□

İŞ ADAMI!

Bahçekapıdan geçiyordu. Bir hazır elbiseci mağazasının vitrini önünde durdu. Bunu gören elbiseci hemen dışarıya fırladı:

— Buyurun beyefendi.. İçerde çok güzel ve şık elbiselerimiz var.. Size...

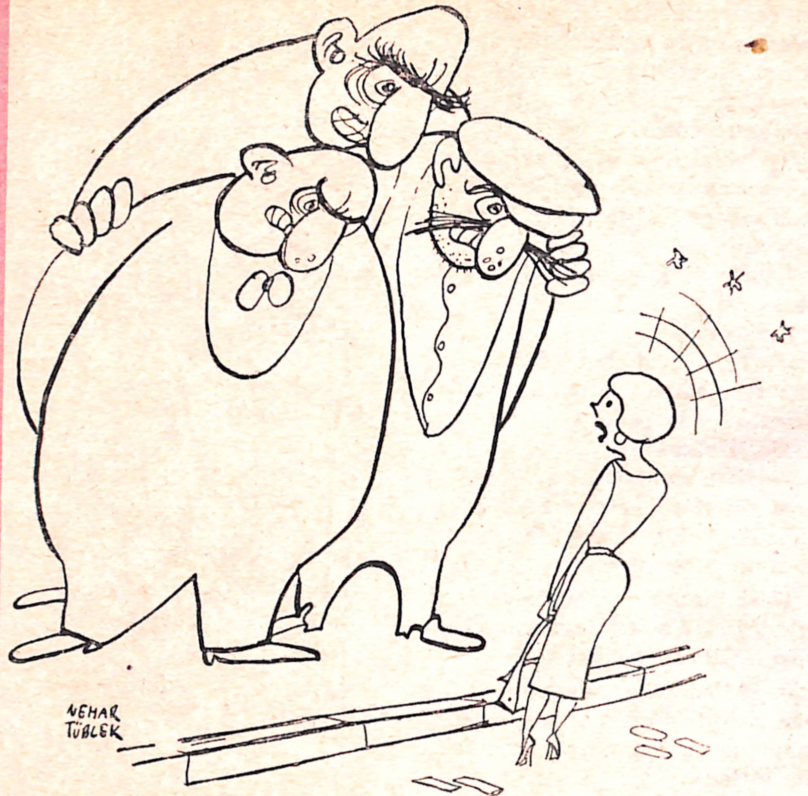
Adam, sözünü kesti:

— Elbiseye ihtiyacım yok.. on takım elbisem var...

Mağaza sahibi ciddi bir tavırla:

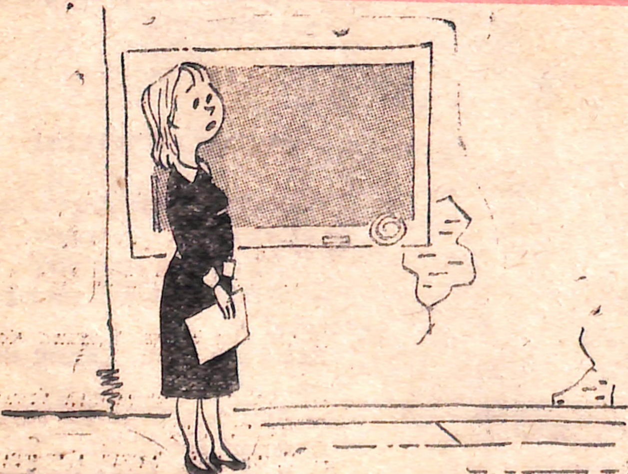
— Ne bekliyorsunuz beyefendi, dedi. Onları buraya getirin de sizi ortak alayım...

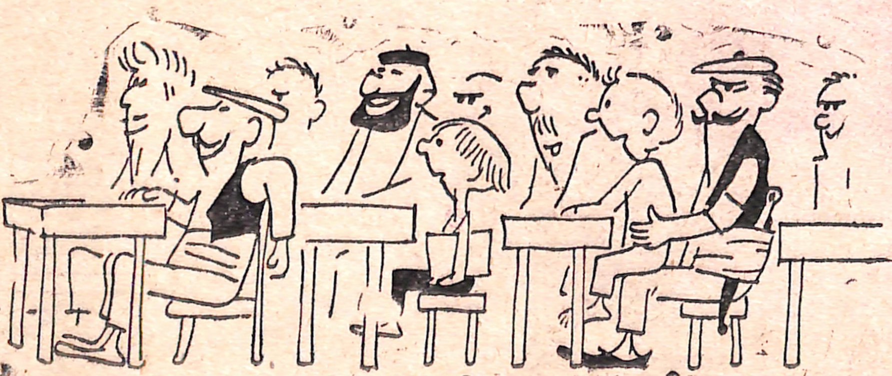
KADIN MURAKIPLAR KONTROLLARA BAŞLADI (Gazeteler)

Esnaf — Eee, hoş geldin, ne istiyorsun bakalım?...

KÖY'den TAHSİL MERAKI!.. (Suat Yalaz)

FRANSIZ MİZAHINDAN :

Aynalı Dolap

RENE Cordial kederliydi. Boşandı boşanalı şöyle ağız tadiyle bir aşk macerası geçirememişti. Madam Macette'i eş dost pek methederlerdi bu hususta. O da kalktı, bu saygı değer bayanın randevu evine gitti. Kendisine pek güzel ve kibar bir kadın takdim edeceklerdi. Çünkü telefonla konuşmuştu daha önce.

René Cordial kederliydi. Çünkü çıka çıka karşısına, eski hizmetçisi çıkmıştı. Onu peşkeş çekiyorlardı adamcağıza.

Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer. Uzun zaman Cordial, Madam Macette'in semtine uğramadı. Ama olur mu ya? Nihayet mecbur oldu. Telefon etti. Bu sefer kat'î suertte kibar bir kadın istiyordu. Madam Macette söz vermişti.

Biraz hoşbeşten sonra:

— Kadıncağızı söylettim, dedi Macette. Çok zarif bir görünüşü var. Evliymiş. Boşanmış kocasından. Pek toy daha.

— Ah bu kocalar, dedi Cordial.

— Bir gün, canına yetmiş kadının. Sevgilisinin koluna girdiği gibi kaçmış. Şimdi çalışmak zorunda, çünkü sevgilisi de parasını yedikten sonra savuşup gitmiş.

— Ah o sevgililer... dedi Cordial.

Nihayet kadın geldi. Gele gele kim? Tahmin edeceğiniz gibi, Cordial'in eski karısı! Ama ikisi de şaşırmadılar, hikâyelerdekinin aksine. Sanki randevulaşmışlardı. Cordial, ev sahibine borcunu ödedi:

— Hayret, dedi, Janine karımken hiç de bana bu kadar pahalıya mal olmuyordu...

Hizmetçi, onları aynalı odaya çıkardı. Bir müddet sonra, başladılar. Cordial:

— Buraya ilk defa mı geliyorsun? diye sordu.

— Evet.

— Yine gelecek misin?

— Ne yapayım gelmeyip de? Neyle geçineceğim artık...

— O kolay, dedi Cordial; seni alırım buradan...

— Yeniden evleniriz, öyle mi?

— Yağma yok. Bir arkadaş dışarı gidiyor, apartımanını boşaltıyor. Orasını sana tutarım. Oturursun. Benden başka kimseyle görüşmezsin. Bakarım sana...

— Olur, dedi Janine sevinçle. Tam o sırada kapıyı vurdular. Hizmetçi:

— Misafirimiz var, diyordu. Evli bir adammış, karısı da yemeğe bekliyormuş. Aşağıda sohbet edin...

Aşağıda sohbete hacet yoktu ki. Çıktılar.

René Cordial, vaadettiği gibi, eski karısına apartıman tuttu. Onu yerleştirdi. Zaman zaman Janine'i lokantaya, yemeğe götürüyordu. Bir gün kadın René' ye:

— Bana bak şekerim, dedi, bu böyle olmaz. Ben bir hizmetçi tutacağım. Hem lokantada yemeğe para dayanmıyor. Evde yaparım yemek, gelirsin sen de... Bir daha ne zaman görüşeceğiz?

— İki üç gün sonra telefon ederim. Sen bir hizmetçi tut.

Ertesi sabah Janine hizmetçi idarehanesine gitti.

— Mutfak ve orta işleri görecek bir hizmetçi istiyorum... dedi. Adresini verdi.

O gün öğleden sonra hizmetçiyi gönderdiler. Kız:

— Ah madamcığım... diye çığlığı attı. Janine:

— Eugénie, sen ha? diye şaştı. Çünkü bu, eski hizmetçisiydi.

Üç gün sonra René Cordial geldiği zaman daha çok şaştı. Çünkü randevu evinde beğenmediği Eugénie, şimdi ona daha cazip görünüyordu. Eski karısı da, metresi olalıberi daha bir halâvetlenmişti.

Bir müddet sonra Cordial şöyle düşündü:

— Mademki her ikisi de bana bağlı olmadıkları için bu kadar câzip, o halde ben de bu şekli tercih ederim. Ama iki taraflı masrafa nasıl dayanayım? Bu fikrini Janine'e de açtı.

— Doğru, dedi Janine. Sen de buraya taşın...

— Öyle yapayım bâri...

Cordial öyle yaptı. Her şey eski hamam, eski tas oldu. Yalnız bir nokta aksıyordu. Eski karısı, şimdi metresiydi.

Cordial, az daha eski karısiyle evlenecekti de. Bereket bir hâdise buna mâni oldu: Bir gece, Janine, eski kocasını hizmetçinin odasında yakaladı:

— Utanmıyor musun? dedi, utanmıyor musun hizmetçinle...

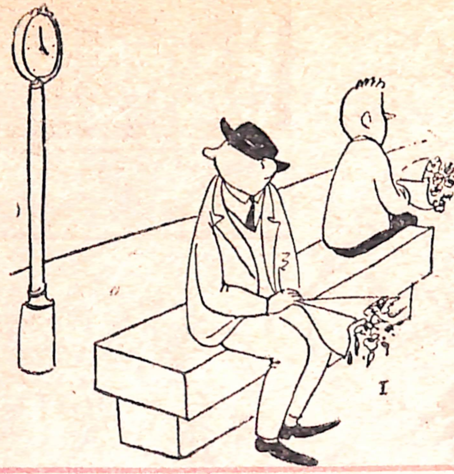
Cordial:

— Yooo, dedi, neden utanacakmışım? Hem bana böyle bir şey söylemeğe hakkın yok şekerim; evli değiliz artık.

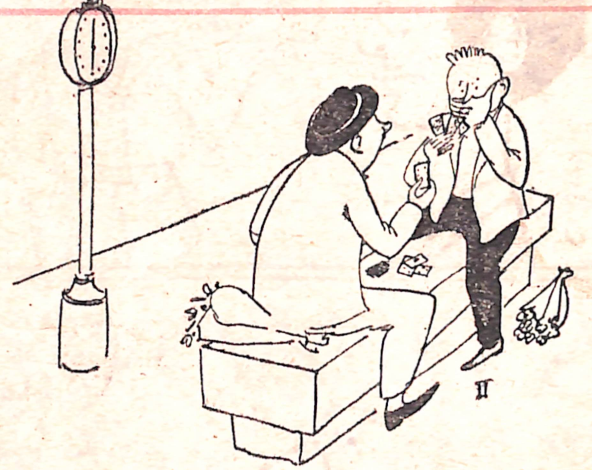
Sonra gülerek ilâve etti:

— Aynalı odada anlattıklarını unutma...

— Georges DOLLEY —

I

II

YAZISIZ!... (Fransız)

SON GÜNLERDE GAZETELERDE GÖRÜLEN İLÂNLAR

Sayın vatandanlar!

Bazı inşaat şirketlerinin deniz kenarında ucuz arsa satışı diye vatandaşları kandırdığı görülmektedir. Muhterem vatandaşlarımızın bu çeşit ilânlara kapılmamalarını, kanmamalarını tavsiye ederiz.

Şirketimiz, 30 senede ödenmek üzere, ayda 10 lira taksitle kırk odalı köşkler yaptırmaktadır. Broşür isteyiniz!

UCUZ YAPI ŞİRKETİ

Sayın vatandaşlar!

Yapı şirketi diye ortaya çıkan bazı gayri ciddi müesseseler bol su, plâj, manzara, hava elektrikli şehir kurulacak diye, Yuşa tepesini ve askeri yasak bölgeleri satışa çıkarıp, mesken buhranı çeken vatandaşları yersiz yurtsuz bırakmaktadırlar.

Vatandaşlarımızın, arsa satan, ev yapan her yapı şirketine inanmamalarını insaniyet namına bildiririz.

Şirketimiz her vatandaşı ev sahibi yapacak ve evlendirecektir. Hiç peşin yok! Hep veresiye...

MUAMELE YAPI ŞİRKETİ

Sayın vatandaşlar!

Bazı inşaat şirketlerinin taksitle ev yapıyoruz, diye, bazı saf vatandaşların iyi niyetlerinden faydalanmak, kendilerine ait olmayan Eminönü meydanı, Taksim Gezisi gibi yerleri parselleyip satışa çıkardıkları görülmüştür.

Saf vatandaşlarımızın dikkatini çekeriz.

Şirketimiz, çamlar arasında, denizin üstünde, poyraza nâzır arsalarını satışa çıkarmıştır. Her gün saat 14 de otobüs kalkar... Acele edin!..

POYRAZ EVLER ŞİRKETİ

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN   ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

BEYEFENDİ... PERRAN HAMFENDİ SARHOŞ BİR HALDE CADDEDE NARA ATTIĞI İÇİN... LÜTFEN KARAKOLA KADAR GELİRMİSİNİZ ?..

SİZ NE HAKLA BENİM KARIMI...

160

SALİHCİM... BEN KARIN PERRAN... ŞEKERİM, ÜSTÜMDE ONSEKİZ ŞİŞE KOKAİNLE YİRMİ PAKET MÜSTEHCEN RESİM YAKALADILAR... BUNLARIN SANA AİT OLDUĞUNU İSPAT EDERMİSİN?

HAA?.. BEN DE ŞİMDİ RÜYAMDA SENİ GÖRUYORDUM

161

KARICIĞIM... EVLENDİĞİMİZDEN BERİ YÜZÜNÜ GÖREMİYORUM. GAZETELERDE SIK SIK ŞENDEN BAHSETMESE BAYAĞI MERAK EDECEĞİM... BU NE REZALET!... KOKAİN, MÜSTEHCEN RESİM, NARA UYGUNSUZ VAZİYET

HER ZAMAN OLAN ŞEY: ŞEHRİMİZİN YÜKSEK SOSYETESİNE MENSUP BAYAN (P.T) İLE DÜN GECE OTOMOBİLDE SOSYETEMİZİN TANINMIŞ AİLELERİNDEN BİRİNİN OĞLU (H.K.) UYGUNSUZ VAZİYETTE YAKALANARAK

162

NÂÂPIYIM ŞEKERİM.. SEN BENİM YÜKSEK SOSYETEDEN OLDUĞUMU BİLE BİLE ALDIN

163

BU SOSYETE BANA FAZLA YÜKSEK GELDİ.. ALLAHA ISMARLADIK

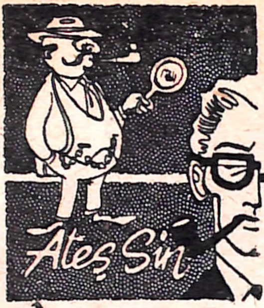
164

YA KISMET... BAKALIM TALİHİMİZ NE GÖSTERİR?..

EVLENMELERİ KOLAYLAŞTIRMA VE UYGUNLAŞTIRMA BÜROSU

165

(Devamı var)

POSTA KUTUSU 69

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI: 6

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★ ★

«Hayatımın nuru, gözümün bebeği, ciğerim, canım, meleğim, bir tanem!..»

Baş ucunda duran Hacı Mustafa, Zekeriya efendinin yazdıklarını okuyordu:

— «Gozümün bebeği...» galeminden gan damlıya be Zekeriya... «Bi denem!»» Nirden de çıharıyorun?

Zekeriya efendi cevap vermeden yazdı:

«Seni gördüğüm dahihadan bu yana, içime bir ateş düştü.»

Mektubun burasında Hacı Mustafa açılmağa mecbur oldu. Ağlar gibi bir sesle:

— Zekeriya efendi, bu işin eveliyatını ağnatmam ilâzım, dedi, sonra, kimselere söylemiyeceğine bir kere daha yemin ettirdikten sonra, Bingül Eceyi sinemada, «Bir Bâkirenin ıstırapları» filminde görüp âşık olduğunu, filimde çektiği sefaletlere dayanamadığını, sonra kabzımal Siirtli Veliye yazdığı mektup, aldığı cevabı bir bir anlattı.

— İnsaniyetlik öldü mü be Zekeriya efendi, dedi, o gül gibi gıza gıyılır mı?..

Sözüm meclisten dışarı, gızı kerhanaya düşürttüler. İtin gopuğun elinde galdı. Gendüsünü gurtarmak istedüğümü yaz... Benim emvâlimi yaz... Eşraftan olduğumu yaz. Gaç dölüm

— 1 —

darlam olduğunu yaz... Gaç baş davarım olduğunu yaz... Bağımı, bahçamı yaz... Di ki oğa, sırf insaniyetliğümden, galbimin yufgaluğumdan, içim gan ağlıyo... Kötü bi niyetim yok. Zefillikten gurtatmak istiyor. O bi kerem «he» desin, goşar, giderim.

Bunları söylerken Hacı Mustafa'nın gözlerinden akan yaşlar, kırçıl sakallarından süzülüyordu. Zekeriya efendi:

— Dur canım, altı yanı bi gahpenin gızına... dedi.

— 2 —

Hacı Mustafa:

—— Günehine girme, dedi, sinamada gormedin mi? Gızı kötü yola düşürüyorlar. Neler çehiyo...

Zekeriya efendi, bildiği bütün lûgatları da kullanarak, Bingül Ece'ye mektubu yazdı. Zarfın üzerine de «Kabzımal Veli efendi eliyle bayan Bingül Ece» diye yazdılar. Hemen postaya verdiler.

Kabzımal Siirtli Veli, yeni açılan Atatürk bulvarında sekiz katlı bir apartıman yaptırıyordu. İlk hesaplara göre, elindeki para ile apartımanı tamamlıyabilecekti. Fakat günden güne artan yapı malzemelerinin fiyatları, beton demirinin karaborsaya düşmesi, kalorifer için lâzım olan boruların, fayansın, boyanın bulunamayışı, paranın da her gün biraz daha değerini kaybetmesi yüzünden, evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Sekiz katlı apartımanın beton iskeleti kurulup, tuğla duvarlar çekilince, apartımanın üstü de kapanınca, Siirtli Veli de paralar suyunu çekmişti. Eğer altı yedi ay daha beklese, lâzım olan parayı kazanabilirdi. Fakat o zamana kadar inşaat mevsimi geçecek, kış bastıracaktı. Senelerin tecrübesi ile, ne kadar kazık atarsa atsın, bukadar kısa zamanda bu parayı bulamazdı. Bankalara müracaat etti. İstediği kadar parayı bulamadı. Bu sırada bir arkadaşı ona, «Göbek Hafız» diye tanınan Hafız Sabri'yi sağlık verdi.

Akhandaki yazıhanesinde Göbek Hafızla, Siirtli Veli tanışmışlardı. Göbek Hafız:

— Esselâmün aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtuhû!..

Diye bir dua okur gibi, Siirtli Veliyi karşılamıştı. Siirtli veli, Göbek Hafızın daha ilk bakışta ne mal olduğunu anladığından, ondan istediği parayı almak için saf bir adam görünmeğe çalışmıştı. Siirtli Veli'nin 90 bin liraya ihtiyacı vardı. Fakat Göbek Hafız'dan 90 bin lirayı koparmak için, 150 bin lira lâzım olduğunu söylemeliydi. Çünkü Göbek Hafız, her ne kadar, faizle para verecekse de, maksadı faiz yoliyle para kazanmak değil, borçlunun borcunu ödiyememesi, yok bahasına

— 3 —

malı eline geçirmekti. Onun için ucuza kapatmak isterdi. Göbek Hafız:

— Efendi birader, malûm âliniz, bu zamanda iyilik yapılmaz, dedi, çünkü ben fakire yardım etmeyi severim. Amma velâkin her kime bir yardımda bulundumsa, sonunda mutlaka andan bir zarar gelmiştir. Fakat iyilik yap da, denize at, balık bilmezse Hâlık bilir kavlince, ben yine elimden gelen müzaheret deriğ etmem... Yeter ki, yaptıklarım ind-i ilâhîde makbule geçsin... Bu dünya nasıl olsa olur, burası br misafirhanedir. İnsan ahretini imar eylemeli...

Sözünün burasında, üç elif miktarı geğiren Göbek Hafız:

— Estağfurullah... dedi.

Siirtli Veli'ye vaazına devam etti. Siirtli Veli, Göbek Hafızın ciğerini okuduğu için, her ne dese:

— Evet efendi, evet hocafendi, haklısınız!.. Yerden göğe kadar hakkınız var. Diyor, ikide birde:

— Bendeniz, öyle insanlardan değilim, bir acı kahvenin kırk yıl hatırını sayarız, diyordu.

Göbek Hafız:

— Nâsiyenizden helâl süt emmiş bir insan evlâdı olduğunuz okunuyor, merak etmeyin, bir çaresine bakarız, diyordu.

Göbek Hafız'la, Siirtli Veli, yarıda kalan apartımanı gezdiler. Uzun tecrübesi olan Göbek Hafız, bir bakışta apartımanın, yarım milyon lira değeri olduğunu anlamıştı. Kırk elli bin liraya, her sene artan faizlerle, böyle milyonluk apartımanları kapatmağa alışmış olan Göbek Hafız, Siirtli Veli'ye:

— Evlât, bana teemmül ve tefekkür için bir kaç gün mühlet veriniz, dedi.

Bu bir kaç gün içinde, böyle işler için kullandığı adamlarına tahkikat yaptırdı. Apartımanın evvelce başkasına ipotek olup olmadığını, Siirtli Veli'nin malî durumunu, her şeyi öğrendi.

(Devam edecek)

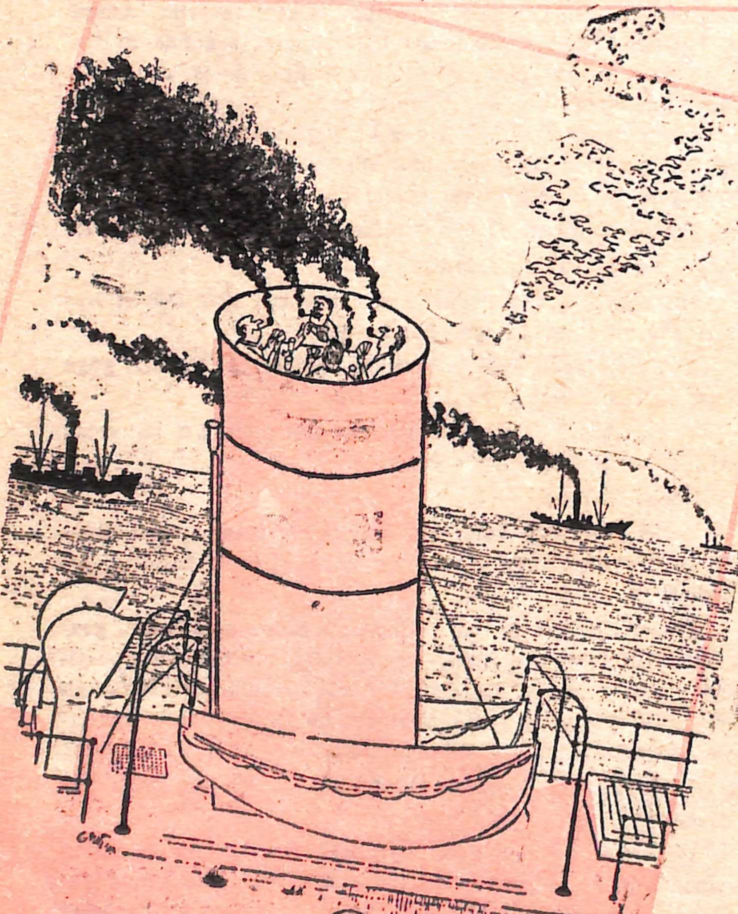
— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLER.

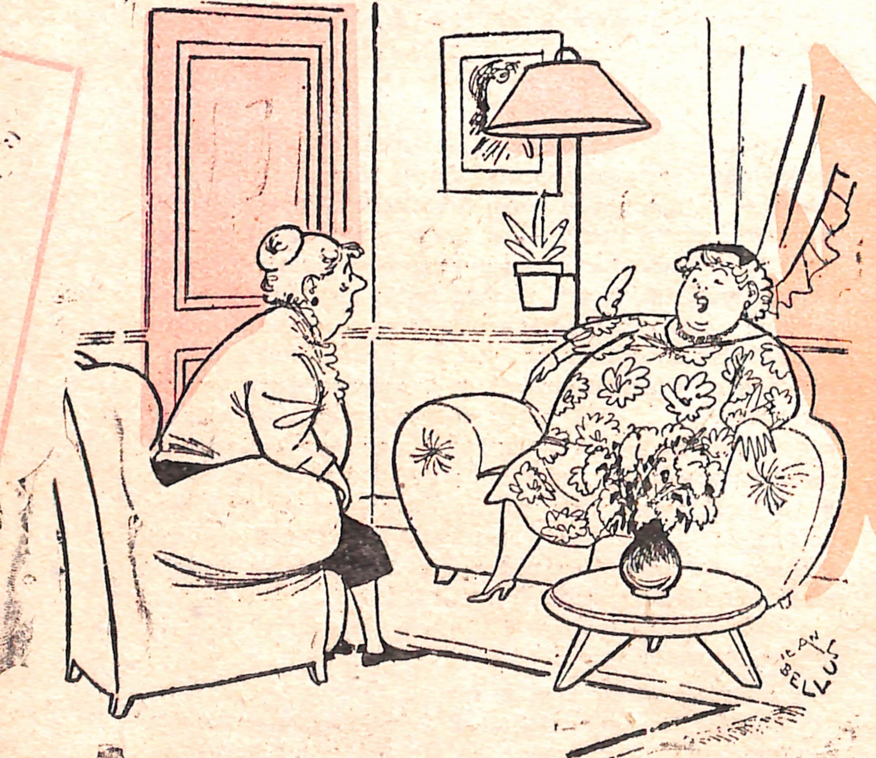
-GİDİYOR MUSUNUZ?.
-EVET, BİZİMKİNİN UYKUSU GELMİŞ!

(FRANSIZ)

YAZISIZ!..

(İNGİLİZ)

-NİHAYET BENİ ZAYIFLATACAK BİR DOKTOR BULDUM...
-REJİM Mİ VERİYOR İLAÇ MI ?..
-HİÇ BİRİ DEĞİL, DOKUZUNCU KATTA OTURUYOR...

(FRANSIZ)

DENİZYOLLARI

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN
HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE
HAYATININ SONUNA KADAR
AYDA 300 LİRA İRAT
VEYA PEŞİN OLARAK
30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

TÜRK TİCARET BANKASI

12 APARTIMAN DAİRESİ

1955 İkramiye Plânı

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ
GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

AYDABİR

AYLIK SALON MECMUASI

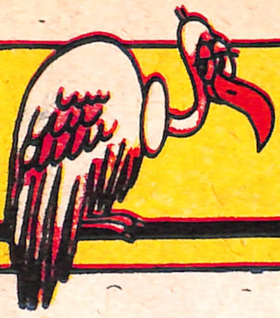
★

En güzel yazılar, en seçme resimler, en meşhur imzalar

★

BU ÇAPTA, BAŞKA BİR MECMUAMIZ YOKTUR!

Baştanbaşa renkli 84 sayfa

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Oooh... Bu plâj ne güzel benzin kokuyor...
— Tabiî... Bütün hususî arabalar kapıda!...

Düğümlü Mendil

Yerli Polis Romanlarının En Güzeli

Eğer sinirleriniz kuvvetli değilse,
Eğer kalbiniz dayanmazsa,
Eğer uykunuz kaçacaksa,

Bu Kitabı Katiyen Okumayınız!

Fiatı 1 Lira
Akbaba - Aydabir Polis Romanları Serisi: 3